Annus X - Vol. X 1 Aprilis 1918 Num. 4

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA BENEDICTI PP. XV

LITTERAE APOSTOLICAE

I

CONSOCIATIO A S. GERARDO MAJELLA, CANONICE ERECTA IN ECCLESIA MATRIS DOMINI IN OPPIDO VULGO « CAPOSELE », IN ARCHISODALITATEM ERIGITUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Dilectus filius Carmelus Golia, e Congregatione SSmi Redemptoris sacerdos atque hodiernus rector conlegii Redemptoristarum Patrum oppidi *Caposele*, Compsanae archidioecesis intra fines, necnon continentis conlegii eidem ecclesiae in qua corpus servatur sancti Gerardi Majella, laici professi eiusdem Congregationis, refert ad Nos apud Gerardi sepulchrum, piis fidelium eo confluentium peregrinationibus celeberrimum, canonice institutam fuisse consociationem sub invocatione ipsius sancti Gerardi, eandemque brevi annorum spatio tanta iam, favente Domino, suscepisse incrementa, ut in praesens in universum fere terrarum orbem diffusa reperiatur. Addit idem rector consociationem ipsam pluribus a Sede Apostolica indulgentiis fuisse ditatam, sibique in votis admodum esse, ut eam de apostolica Nostra benignitate archisodalitatis titulo privilegiisque ornare dignemur. Nos autem, probe noscentes quot uberes in Domini agro fructus ex ipsa frugifera sodalitate promanent, cognominem enim consociationem Bononiae, cum archidioecesis illius regimen obtinebamus, Nos Ipsi canonice constituimus, quanta abundet sodalium frequentia, quantisque floreat potissimum in puerorum coetus meritis, optatis his piis concedendum ultro libenterque censuimus. Quae cum ita sint, Conso

ciationem a sancto Gerardo Majella, canonice erectam in ecclesia Matris Domini, conlegio adnexa Patrum Congregationis SS̃mi Redemptoris oppidi *Caposele*, archidioecesis Compsanae intra limites, apostolica Nostra auctoritate, praesentium vi perpetuumque in modum in archisodalitatem, cum solitis privilegiis, erigimus atque instituimus. Consociationis autem enunciatae sic in archisodalitatem per Nos tenore praesentium erectae, moderatori atque officialibus praesentibus et futuris, apostolica similiter Nostra auctoritate, largimur, ut ipsi, servatis constitutione Clementis Papae VIII aliisque apostolicis ordinationibus idcirco editis, alias eiusdem tituli atque instituti consociationes ubique terrarum erectas sive erigendas aggregare sibi queant, et cum illis indulgentias omnes memoratae archisodalitati a Sede Apostolica tam concessas, quam in posterum concedendas, dummodo cum aliis communicari queant, rite communicare licite pariter possint ac valeant. Praeterea volumus, ut rector pro tempore conlegii Redemptoristarum et adnexae ecclesiae, in qua sancti Gerardi corpus asservatur, sit dictae archiconfraternitatis moderator et potestate polleat alium e conlegii ipsius religiosis viris ad ipsum munus obeundum delegandi. Porro haec statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos pertinent nunc et in posterum plenissime suffragari, sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque et inane fieri si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub annulo Piscatoris, die XXVIII ianuarii MCMXVIII, Pontificatus Nostri anno quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

II

SODALITAS S. LAURENTII LEVITAE ET MARTYRIS, IN TEMPLO METROPOLITANO EDIMBURGENSI CONSTITUTA, IN ARCHISODALITATEM ERIGITUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Pias fidelium consociationes, quae in Dominico agro excolendo sedulam navant operam, et veluti auxiliares cohortes clerum adiuvant, tum in provehendo domus Dei decore, tum in ecclesiasticis caeremoniis concelebrandis, de more Romanorum

Pontificum Decessorum Nostrorum peculiaribus titulis privilegiisque augere satagimus. Iamvero cum ex amplissimo Ordinarii S. Andreae et Edimburgensis suffragio compertum Nobis sit, harum in societatum lectissimum numerum iure meritoque recenseri posse confraternitatem in altaris ministerio inservientium canonice erectam in templo metropolitano Edimburgensi sub titulo S. Laurentii, Nos, enunciati Antistitis votis concedentes, ad archisodalitatis gradum eandem promovere existimavimus. Quae cum ita sint, apostolica Nostra auctoritate, praesentium vi perpetuumque in modum, dictam sodalitatem Sacris inservientium, Edimburgensi in templo metropolitano sub S. Laurentii invocatione canonice erectam, in archisodalitatem, cum solitis privilegiis, erigimus atque instituimus. Sodalitatis autem sic per Nos in archisodalitatem erectae officialibus et sociis, praesentibus et futuris, simili Nostra auctoritate concedimus, ut ipsi eiusdem nominis atque instituti confraternitates in eadem archidioecesi Edimburgensi sive erectas, sive in posterum erigendas, servatis forma constitutionis Clementis Pp. VIII, Nostri Praedecessoris rec. mem., aliisque apostolicis ordinationibus desuper editis, sibi rite aggregare valeant, et cum illis singulas atque universas indulgentias, peccatorum remissiones ac poenitentiarum relaxationes eidem archisodalitio sive iam a Sede Apostolica concessas, sive concedendas in posterum, dummodo cum aliis communicari queant, legitime communicare possint. Decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ipsi archisodalitio nunc et in posterum plenissime suffragari, sicque rite iudicandum esse ac definiendum, atque irritum et inane fieri, si secus super his a quoquam, auctoritate quavis, scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub annulo Piscatoris, die XXVIII februarii MCMXVIII, Pontificatus Nostri anno quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

III

ARCHISODALITAS S. LAURENTII LEVITAE ET MARTYRIS, IN TEMPLO METROPOLITANO EDIMBURGENSI ERECTA, INDULGENTIIS AUGETUR.

BENEDICTUS PP. XV

Ad perpetuam rei memoriam. — Cum, sicuti accepimus, in metropolitano templo S. Andreae, Edimburgensis archidioecesis, pia sodalitas, a S. Laurentio levita et martyre nuncupata, modo in archisodalitatem per Nos erecta, canonice extet constituta, cuius sodales quamplura pietatis et caritatis opera exercere soliti sint: Nos ad augendam fidelium religionem animarumque salutem procurandam caelestibus Ecclesiae thesauris pia caritate intenti, omnibus et singulis fidelibus qui enunciatam archisodalitatem in posterum ingredientur, die primo eorum inscriptionis, si vere poenitentes et confessi SSmum Eucharistiae Sacramentum sumpserint, plenariam; ac tam inscriptis, quam in posterum inscribendis dicta in archisodalitate sociis, in cuiuslibet eorum mortis articulo, si item admissorum exomologesi expiati ac caelestibus epulis refecti, vel, quatenus id agere nequiverint, nomen Iesu ore, si potuerint, sin minus corde devote invocaverint, et mortem tamquam peccati stipendium de manu Domini patienti animo susceperint, pariter plenariam; tandem iisdem modo et in posterum ipsa in archisocietate inscriptis vel inscribendis sodalibus, qui similiter vere poenitentes et confessi ac S. Communione refecti quotannis die festo S. Laurentii martyris, idest die decima mensis augusti, vel uno infra octavam die ad cuiusque lubitum eligendo, propriam archisodalitatis ecclesiam, vel quodvis aliud publicum templum sive sacellum celebrent devote, ibique pro christianorum principum concordia, haeresum exstirpatione, peccatorum conversione ac S. Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effundant, quo die id agant, etiam plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem misericorditer in Domino concedimus. Insuper dictis nunc et in posterum ipsam in archisodalitatem adlectis sociis, qui singulis annis, festivitatibus S. Iosephi, nempe die martii decimanona, S. Columbae abbatissae, die nona mensis iunii, S. Niniani confessoris et pontificis, die decimasexta septembris, demum S. Margaritae reginae Scotiae, scilicet die decimasexta mensis novembris, contrito saltem corde et preces, ut superius diximus, fundentes, vel proprium archisodalitii, vel quodvis

aliud publicum templum vel oratorium visitent, quo die id praestiterint, de numero poenalium septem annos totidemque quadragenas in forma Ecclesiae consueta expungimus. Tandem enunciatis sociis quoties, iuxta tabulas societatis, pietatis quodvis sive caritatis opus exerceant, de numero similiter poenalium dierum centum relaxamus. Denique largimur ut, excepta plenaria in articulo mortis lucranda indulgentia, omnibus aliis sive plenariis, sive partialibus indulgentiis enunciatis sodalibus liceat, si malint, functorum vita labes poenasque expiare. Denique volumus, ut hisce omnibus indulgentiis participes quoque fiant aliae cognomines societates archisodalitio Edimburgensi nunc et in posterum aggregandae. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Praesentibus perpetuis futuris temporibus valituris.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub annulo Piscatoris, die I martii MCMXVIII, Pontificatus Nostri anno quarto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

EPISTOLAE

I

AD EPISCOPOS GRAECO-RUMENOS, QUI DE CONDITA NOVA CONGREGATIONE PRO ECCLESIA ORIENTALI AC DE INSTITUTO STUDIORUM ORIENTALIUM GRATIAS EGERANT.

Venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Admodum delectarunt Nos communes litterae, in quibus, ob conditam nuper pro Ecclesia Orientali propriam Congregationem altiorumque studiorum Institutum, gratissimis Nos animis estis prosecuti. Laetamur videlicet quae constituimus ea videri vobis et utilia ad catholicam Orientis rem provehendam et ad Ecclesiarum maturandam Unionem valde conducibilia. Nobis quidem certum est quaecumque ad hanc causam pertinere videbuntur omnia eniti et efficere etiam in posterum. Nihil autem cum laudabilius gratulatione vestra tum iucundius: indicat enim vos hanc ipsam in rem impense laboraturos. Verumtamen propitiare Deum laboribus Nostris, ut feliciter eveniant, ne cessemus: ipsius est enim, gratia mentes collustrando animosque permovendo, facere ut omnes idem ac Nos sentiant idemque velint. Caelestium auspicem munerum et praeci-

puae benevolentiae Nostrae testem, apostolicam benedictionem vobis, venerabiles fratres, vestroque clero ac populo amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae, apud S. Petrum, die XXV mensis februarii MCMXVIII, Pontificatus Nostri anno quarto.

BENEDICTUS PP. XV

II

AD HENRICUM S. R. E. CARD. ALMARAZ Y SANTOS, ARCHIEPISCOPUM HISPALENSEM, XXV EPISCOPATUS ANNOS COMPLENTEM.

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Libenter comperimus annos te quinque et viginti a suscepto episcopatus honore proxime completurum: dignumque iudicamus quem non modo clerus populusque tuus, cui quidem es ob merita carissimus, faustum tibi diem sancta laetitia concelebret, sed etiam Nosmet ipsi paterno studio gratulemur. Iam pridem enim sedulitatem et curam qua ecclesiam tibi creditam tueris, habemus probe cognitam; teque novimus consuevisse dare operam, ut cum tui religionis ardore calerent, tum obsequio in Iesu Christi Vicarium excellerent. Itaque ad proprium tuum itemque communem fructum istius sollemnitatis augendum, munusculum tibi missuri sumus quod Nostrum tui amorem perpetuo testetur; facultatem praeterea tibi damus Plenariae Indulgentiae post sacrum eiusdem diei, usitatis conditionibus, semel impertiendae. Quod restat, tua causa cupimus omnia, Deum obsecrantes ut diu te istius archidioecesis utilitati conservet. Caelestium auspicem munerum et singularis benevolentiae Nostrae testem, tibi, dilecte fili noster, tuoque clero ac populo apostolicam benedictionem largimur.

Datum Romae, apud S. Petrum, die XXVIII mensis februarii MCMXVIII, Pontificatus Nostri anno quarto.

BENEDICTUS PP. XV

III

AD R. P. LEONARDUM VOSSEN, S. I., MODERATOREM PONT. SEMINARII KANDIENSIS, ANNO XXV EXEUNTE A SEMINARIO CONDITO.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Ad afferendum gentibus, quae divinae redemptionis beneficium ignorant, lumen Evangelii, ea velut compendiaria via est delectos ex ipsis adolescentes rite educare, qui deinceps apud populares suos apostolico munere fungantur. Non enim suspicionem dant, ut alienigenae solent; quin immo, ob rationes amicitiarum ac necessitudinum, faciles usquequaque habent aditus, atque ipsa sermonis generisque communitas gratiam eis fidemque conciliat. Peropportune igitur decessor Noster f. r. Leo XIII abhinc annis XXV istud Kandiense Seminarium condidit alumnis indis in Indiae salutem instituendis; et praeclare usque adhuc res successit. Scimus enim ex isto pietatis studiorumque optimorum domicilio non paucos iam prodiisse sacerdotes sacrorumque antistites aliquot, eosque ad apostolatum egregie instructos ac prorsus Societatis Iesu disciplina dignos. Hisce de fructibus salutaris instituti Nobis gaudentes vobisque gratulantes, magnas Deo grates agimus: quaesumusque ut tibi tuisque in hac re adiutoribus adesse perseveret. Nos certe opus vestrum tueri numquam desistemus: cui quidem omnes ex India Episcopos velimus suffragari, hoc sibi persuadentes satis se suo satisfecisse officio cum sanctam cleri indigenae curaverint institutionem. Ac caelestium auspicem munerum et peculiaris benevolentiae Nostrae testem, tibi, dilecte fili, atque omnibus istius Seminarii magistris et alumnis apostolicam benedictionem amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae, apud S. Petrum, die IV mensis martii MCMXVIII, Pontificatus Nostri anno quarto.

BENEDICTUS PP. XV

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA SACRA CONGREGATIO S. OFFICII

DECRETUM

CIRCA CONSILIA A VIGILANTIA ET IURAMENTUM ANTIMODERNISTICUM

Cum in Codice Iuris Canonici, a proximo die festo Pentecostes obligandi vim habituri, nulla fiat mentio *Consiliorum a vigilantia* et *Iuramenti antimodernistici*, de quibus respective agitur in Constitutione *Pascendi Dominici gregis* et Motu-proprio *Sacrorum Antistitum* s. m. Pii PP. X., inspecto Codicis ipsius can. 6, n. 6, propositum est dubium: *An praescriptiones ad duo supra memorata capita spectantes, post dictum diem festum Pentecostes, in vigore manere pergant an non?*

Re, iussu Ssmi D. N. Benedicti Pp. XV, feliciter regnantis, ad Supremam hanc Sacram Congregationem Sancti Officii delata, Emi ac Rmi DD. Cardinales in rebus fidei et morum Inquisitores Generales, in plenario conventu habito feria IV, die 20 martii 1918, expresse declarandum decreverunt: « Praescriptiones praedictas, ob serpentes in praesenti mo« dernisticos errores latas, natura quidem sua, temporarias esse ac « transitorias, ideoque in Codicem Iuris Canonici referri non potuisse; « aliunde tamen, cum virus *Modernismi* diffundi minime cessaverit, eas « in pleno suo robore manere debere usquedum hac super re Apostolica « Sedes aliter statuerit ».

Et sequenti feria V eiusdem mensis et anni idem Ssmus D. N., in solita audientia R. P. D. Adsessori impertita, relatam Sibi Emorum Patrum resolutionem plane adprobare ac suprema Sua auctoritate confirmare dignatus est. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus S. Officii, die 22 martii 1918.

L. ✠ S.

Aloisius Castellano, *S. R. et U. I. Notarius.*

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PROVISIO ECCLESIARUM

S. C. Consistorialis decretis Ssmus D. N. Benedictus Pp. XV has, quae sequuntur, ecclesias de proprio pastore providit, scilicet:

15 februarii 1918. — Cathedrali ecclesiae Cadurcensi praefecit R. D. Iosephum Lucianum Giray, vicarium generalem Gratianopolitanum.

— Cathedrali ecclesiae Corumbensi R. P. Helvetium Gomez de Oliveira, e Societate Salesiana.

20 februarii. — Cathedrali ecclesiae de Serena, in Republ. Chilena Americae Meridionalis, R. D. Carolum Silva Cotapos, canonicum theologum metropolitanae ecclesiae Sancti Iacobi de Chile, in iure civili doctorem et provisorem archiepiscopatus.

— Cathedrali ecclesiae Sanctissimae Conceptionis de Chile, in America Meridionali, R. D. Gilbertum Fuenzalida Guzman, canonicum magistralem metropolitanae ecclesiae Sancti Iacobi de Chile, in sacra theologia doctorem.

— Cathedrali ecclesiae Cochabambensi, in Boliviana ditione Americae Meridionalis, R. P. Franciscum Pierini, in saeculo Aloisium, Ordinis Minorum, in iure canonico doctorem.

21 februarii. — Cathedrali ecclesiae Sancti Caroli Ancudiae, in Republica Chilena Americae Meridionalis, R. P. Antonium Castro, in saeculo Ludovicum, e Congregatione SS. Cordium Iesu et Mariae et Adorationis SS. Sacramenti, vulgo « de Picpus ».

22 februarii. — Cathedrali ecclesiae Oxomensi R. D. Matthaeum Mugica et Urrestarazu, presbyterum dioecesis Victoriensis, ibique canonicum lectoralem cathedralis ecclesiae, in sacra theologia doctorem.

23 februarii. — Cathedrali ecclesiae Squillacensi R. D. Ioannem Elli.

25 februarii. — Metropolitanae ecclesiae Limanae, in Republica Peruviana, R. P. D. Aemilium Lisson, hactenus episcopum de Chachapoyas.

11 martii. — Abatiae Montis Virginis R. P. Ramirum Marcone, e Congregatione Cassinensi Primitivae Observantiae.

20 martii. — Cathedrali ecclesiae Lincolnensi, in Foederatis Americae Statibus, R. P. D. Carolum O' Reilly, hactenus episcopum Bakeriensem.

SACRA CONGREGATIO CONCILII

LISBONEN.

EXEMPTIONIS ET FUNERUM

Die 21 aprilis 1917

SPECIES FACTI. - Emus Card. Patriarcha Lisbonensis, ut aptius prospiceret spirituali bono degentium in hospitalibus suae ditionis, per decretum latum die 5 augusti 1873 plura sancivit de eorumdem hospitalium exemptione, statuens nimirum, inter alia, quod cappellani hospitalibus addicti haberentur ipsorum hospitalium quasi-parochi, ideoque independenter a parochis locorum sacramenta infirmis administrare valerent, uno excepto matrimonii sacramento, ac etiam funera in hospitali decedentium, missas, vel solemnes, catecheticam instructionem, ceterasque sacras functiones peragere possent, cum obligatione regesta seu libros parochiales rite exarandi, atque congruas particulas, per Curiae tramitem, ad parochos, quorum interesset, transmittendi. Huiusmodi vero exemptionem statuebat esse a se, in singulis casibus, praevia rectoris cuiusque hospitalis petitione, concedendam pro suo prudenti arbitrio, a quo etiam, singulis annis, iurisdictio cappellanis esset communicanda.

Haec nova hospitalium Lusitaniae iuridica ordinatio, Regis decreto die 6 dec. eiusdem anni comprobata, pacifice obtinuit usque ad nuperam rerum publicarum eversionem, quando nempe cappellani omnes per vim ab hospitalibus eiecti sunt atque oratoria seu sacella ibidem exstantia clausa fuere. Tunc Emus hodiernus Card. Patriarcha, ut rei consuleret saltem pro civitate Lisbonensi, primum litteras dedit parochis in quorum territoriis exstant maius hospitale S. Iosephi in civitate, et nosocomia ab eodem dependentia, eisdem parochis committens curam infirmorum quam antea obiverant cappellani; ac deinde, nonnullis subortis querelis, per decretum diei 28 decembris 1915 statuit: 1) integram adhuc manere exemptionem praedictis piis domibus ab eius praedecessore a. 1873 concessam; 2) usque dum tamen cappellani prohiberentur spirituale regimen hospitalium resumere, infirmorum curam committi parochis in quorum finibus piae domus inveniuntur.

De hoc decreto conquesti sunt nonnulli ex parochis civitatis, contendentes exemptionem prorsus desivisse, ac propterea veluti revixisse iura parochi cuiusque infirmi proprii ratione domicilii, praesertim funera quod attinet; nonnullas etiam querelas admoverunt cappellani, asserentes se posse in praesenti quoque rerum conditione operam suam continuare. Quamobrem Emus Card. Patriarcha, controversiam hanc, quae iam publice disceptari non sine gravi quadam animorum contentione et populi fidelis admiratione coeperat, iudicio S. Sedis reverenter subiecit, ab hac S. C. C. postulans quid facto opus esset.

Synopsis disceptationis. - *Ex parte parochorum* assumitur decretum Emi Patriarchae in neutra sua parte sustineri: non in prima, qua iterum concedere praetendit hospitalibus Lisbonensibus exemptionem quam praedecessor a. 1873 concesserat; multo minus in altera, qua, hac posita exemptione, curam attribuit, non cappellanis hospitalium, sed parochis territorii ubi piae domus exstant.

Quo vero ad primam partem, animadvertunt in primis non esse omnino certum utrum exemptio hospitalibus sola auctoritate *episcopali* concedi possit; Card. De Luca, in classico loco (*De parochis,* discurs. 23, n. 11 et 12) ubi illustrat hanc exemptionem, supponit eam non concedi nisi per Apostolicam Sedem; ibi: « Merito *per Sedem Apostolicam* omni« bus fere hospitalibus, praesertim magnarum civitatum, haec privilegia « concessa sunt »; idque apertius etiam docet Ursaya (*Discept. eccles.,* vol. VII, disc. 12, in causam *Bracharen. - Praetensae exemptionis*).

Verum, quidquid ea de re censendum sit, ex primis iuris principiis clare deducitur non posse Ordinarium talem exemptionem concedere *invitis parochis.* Siquidem « huiusmodi hospitalis a iurisdictione parochi « subtractio - verba sunt cl. Bouix (*De parochis,* p. 653) - est iurium paro« chialium laesiva »; igitur, invito parocho, non videtur posse concedi nisi ab eo qui tollere potest ius tertio quaesitum, quod solus Princeps potest, cuius est et legem condere (Glossa, in can. *Quod autem,* c. XXV, q. 2). Hinc, reclamante parocho ecclesiae N. D. interesse habente, S. C. Ep. et Reg., in *Albien., Iurium,* 18 mart. 1898, respondit non sustineri privilegium exemptionis ab Archiepiscopo Albiensi concessum adversus iura stricte paroecialia (cfr. *Acta S. Sedis,* XXX, p. 711; Santi-Leitner, *Praelect.,* vol. III, p. 260). Id confirmatur, in subiecta quoque specie, ex decreto Patriarchae Lisbonensis, die 5 augusti 1873, ubi expressa mentio fit consensus parochorum in hospitalium exemptionem, concessam, uti legitur in decreto « ad bonum hospitalium non solum, sed et ipsorum « parochorum, quos rei acquieturos bene praevidemus, quum immo com-

« plures eorum, rerum adiuncta probe noscentes, *nostrae consultationi* « *respondendo*, *nobis consensere*, saltem rei substantiam quod attinet, « nonnulli etiam modum quod spectat ». At in praesenti casu complures parochi inviti sunt et dissentientes prorsus: idcirco nequit sustineri Ordinarii decretum, saltem ubi laedit iura stricte parochialia, ad normam laudatae resolutionis S. C. Ep. et Reg.

Nec dici potest parochos irrationabiliter esse invitos; quum, e contrario, nova concessio exemptionis in praesentibus rerum adiunctis irrationabilis aut saltem inopportuna merito censeatur. Siquidem in praesentiarum hospitalia haec nullo modo subsunt vel subesse possunt, ut sacri canones exigunt, inspectioni et visitationi Ordinarii; non adsunt in illis, nec ulla spes affulget ut ibi restitui valeant, cappellani olim constituti; quin immo cappellae seu sacella ipsa clausa fuerunt, nec iterum aperiri possunt, omnisque sacra supellex divendita aut distracta est. In his rerum adiunctis quisque perspicit concedendae exemptionis nullum usum legitimum fieri posse, ideoque nec iustae concessioni locum esse.

Res adeo perspicua est, ut idem Emus Patriarcha suo decreto non antiquam hospitalium iuridicam conditionem restituere valuerit, sed in *altera* eiusdem decreti parte, sublata cappellanorum ordinatione, curam commiserit parochis in quorum finibus hospitalia sunt. Ubi tamen non solum laedit strictum ius parochorum, qui ratione domicilii sunt infirmorum proprii, sed etiam cappellanorum ius ex antiqua ordinatione, cui praesens violenta rerum conditio nullum profecto detrimentum inferre valet, quaesitum. Hi enim cappellani, uti patet ex actis, paratos se exhibent ad curam infirmorum, etiam durantibus praesentibus circumstantiis, gerendam, nec laicale Gubernium rei infensum se praebere videtur; quamvis autem illos in hospitali commorari non permittat, facile remedium erit, si in vicinia commorentur, unde cito advocari possint; nec renuunt cappellani cum parochis transactionem quamdam inire circa lucra, funerum praesertim causa obventura. Dato igitur, non concesso, quod exemptio hospitalibus sit integra servanda, iterum sustineri non videtur decretum Patriarchale, qua saltem ex parte cappellanis praetermissis, in eorum locum vocat parochos territorii, quibus nullum ius, ut S. H. C. millies sancivit, in re competit.

Ex adverso decretum Emi Patriarchae dicitur et demonstratur omnino legitimum. Sane hoc decretum 28 decembris 1915 nihil aliud praestitit nisi quod exemptionem hospitalium, qualem *statuerat decretum praecedentis Patriarchae a. 1873,* immutatam servavit et solummodo, loco

cappellanorum ab hospitalibus per vim eiectorum, quamdiu hi in hospitalibus restitui non possint, curam spiritualem infirmorum commisit provisoria ratione respectivis parochis, in quorum territorio singula hospitalia sunt sita. - Ast tum quoad retentionem exemptionis, tum quoad provisoriam commissionem parochis factam, decretum Emi Patriarchae nihil continet, quo verum ius parochorum, multoque minus ius aliquod cappellanorum, laedatur.

Etenim in retentione exemptionis nullum ius parochorum violavit, si exemptio fuerat legitime inducta ab eius praedecessore; atqui legitimitas huius exemptionis merito defendi potest. - Profecto non habemus ***hucusque*** in iure clare expressum principium generale, quod Episcopus possit certas personas certumve locum ab ordinaria parochorum iurisdictione eximere. Non desunt quidem qui ad hanc exemptionem pro casibus particularibus requirere videntur privilegium Pontificium, ex quibus sunt Card. De Luca et Ursaya, ex adverso citati. Sed recentiores Doctores magis magisque accedunt ad illud principium generale adstruendum praesuppositis canonicis causis seu conditionibus, et nominatim illud principium generale applicant ad casum peculiarem hospitalis, quae doctrina etiam a S. Romana Rota, in una *Vicentina - Exemptionis et funerum,* probata est ut *verior* (25 martii 1915) nec ullam censuram meruit penes Supremum Ap. Signaturae Tribunal (cfr. *Acta Apostolicae Sedis*, VIII, p. 206 s.). Equidem pro illa potestate Episcopi adest congruentia iuridica, ut sicut R. Pontifex potest personas et locos a iurisdictione Episcopi subducere, ita possit Episcopus a iurisdictione parochi singularem locum eximere. Et quamvis statim occurrat discrimen inter potestatem R. Pontificis et Episcopi, quod R. Pontifex etiam iura quaesita tollere potest, Episcopus vero non potest; hoc tamen verissimum discrimen in praesenti quaestione non videtur habere applicationem. Nam parochus habet quidem ius quaesitum iurisdictionis in totum territorium parochiale sibi competentis; sed non videtur habere ius quaesitum, iure communi ipsi agnitum, ***ut hic vel ille locus iuridice pertineat ad territorium parochiale***; secus divisiones et dismembrationes paroeciarum per auctoritatem propriam et ordinariam Episcoporum fieri non possent, sed requireretur auctoritas R. Pontificis, quod est apertissime contrarium iuri decretalium (cap. *Ad audientiam*, 3, *De eccles. aedif.*) et Concilio Tridentino (sess. 21, cap. 4, *de ref.*)

In hac forma illam potestatem Episcopo aperte vindicat Card. Gennari (*Quistioni canoniche*, n. 337), ubi quaestionem proponit, utrum Episcopus, propria auctoritate et sine consensu parochi, ***possit subtrahere aliquod hospitale ab huius iurisdictione,*** et sine ulla haesitatione respon-

det *posse;* quam suam indubitatam assertionem confirmat ex hoc, quod Episcopus sua auctoritate, etiam parocho invito, possit dismembrare parochiam. Et revera inter dismembrationem et exemptionem, relate ad potestatem Episcopi, adest omnimoda paritas; quod enim locus subtractus ab uno parocho adiungatur alteri paroeciae, ut fit in dismembratione, vel committatur curae alicuius cappellani, cuius substentationem suscipit administratio illius loci, ut evenit in hospitalis exemptione, nihil refert ad potestatem Episcopi, quae, si esset limitata, haec limitatio proveniret ex iuribus illius e cuius territorio locus detrahitur. At vero, sive detractio loci fiat per dismembrationem sive per exemptionem, idem omnino effectus habetur in deminutione iurisdictionis illius parochi ex cuius territorio locus detractus est. - Hanc porro doctrinam Card. Gennari confirmant decisiones huius Sacrae Congregationis ab ipso allegatae (sc. *Comen. - Iurisdict. paroec.*, 20 maii 1882, 4 mart. 1880 [seu rectius S. C. Ep. et Reg., in *Suessan. - Confin. paroec.*, 16 februarii 1883]), quamvis hae proprie non agant de concessione exemptionis, sed de dismembratione territorii, vel invito parocho (Cfr. Gennari, *Quest. canon.*, n. 66, p. 102 s.).

Pariter Many (*De locis sacris*, n. 172), postquam exposuit ius commune de funere eorum, qui in hospitali decedunt, addit: « Si vero hospi« tale sit exemptum (auctoritate pontificali *aut episcopali*, vel consue« tudine), videndum est num », etc.; ubi supponit tamquam certum et indubitatum exemptionem hospitalis non solum ex auctoritate R. Pontificis et ex consuetudine, sed etiam *ex auctoritate episcopali* posse provenire. Cui auctori etiam consentit Duballet, *Traité des paroisses*, vol. II, n. 1085; cfr. quoque Bouix, *De parocho*, p. 653.

Huc etiam spectat satis communis doctrina, qua in Episcopi potestate propria et ordinaria censetur contineri facultas aliquam *communitatem*, convictum vel conservatorium eximendi a iurisdictione parochi, ut eius cura alicui cappellano committatur; de qua Wernz (*Ius Decret.*, vol. II, n. 878): « Non solum indulto apostolico et legitima consuetudine, « *sed etiam statuto Episcopi fieri potest*, ut communitas quaedam religiosa « vel conservatorium vel convictus vel similia instituta, licet *intra* paro« chiam maneant, a cura ordinaria parochi eximantur et proprio cap« pellano subiiciantur ». Idem sentiunt et alii Doctores. Porro ratio iuridica videtur esse eadem in casu alicuius communitatis religiosae et in casu hospitalis; perinde enim minuitur extensio iurisdictionis parochi in uno ac in altero casu. Praxis autem huius exemptionis per Episcopum factae est frequentissima.

Allata argumenta probant Patriarcham Lisbonensem solido iuris

fundamento innixum fuisse in decernenda a. 1873 hospitalium exemptione a iurisdictione parochiali. Ceterum illi decreto nihil opposuerunt parochi Lisbonenses temporis spatio 40 annorum ampliore, quorum igitur non facile concipitur stricta iura fuisse laesa; sed praeterea in hoc facto rem habemus praescriptione 40 annorum firmatam, quae sola sufficeret - ad normam cap. 1, 2, *de praescriptionibus*, in VI - ut exemptio iam incontrovertibilis efficeretur (cfr. Pignatelli, *Cons. can.*, IX, 152, n. 17; De Luca, *De parochis*, disc. 23, n. 6; disc. 38, n. 28).

Quodsi decretum a. 1873 praecedentis Patriarchae Lisbonensis censendum est vi iuridica praeditum, hodie, cum cappellani ab hospitalibus per novum Gubernium eiecti sunt, etiam decretum praesentis Emi Patriarchae Lisbonensis anni 1915, in quantum *retinet* hospitalium exemptionem sub spe in ipsis redintegrandi cappellanos, habendum est ut omnino legitimum.

Si vero in ea parte decretum an. 1915 est sustinendum, etiam valorem iuridicum habet, nec est laesivum iurium parochialium, quoad alteram partem, qua provisoriam curam hospitalium committit parocho respectivae paroeciae ubi singula hospitalia sita sunt. Nam materialis eiectio cappellanorum statum iuridicum hospitalium non mutavit nec inde ea potuerunt reduci ad ius commune. Manente autem iure speciali exemptionis, quo hospitalia haec Episcopo immediate subiiciuntur, ad Episcopum pertinet pro sua prudentia, dum rerum adiuncta perdurant, provisoriam administrationem spiritualem ea ratione ordinare, qua melius consulatur bono spirituali infirmorum in ipsis decumbentium, quin ad determinatum modum ius ullum habeant parochi, qui iurisdictionem, per exemptionem amissam, per materialem cappellanorum eiectionem non recuperarunt. Porro opportunior ac magis congruus modus hic erat, ut provisoria cura illi parocho committeretur, in cuius territorio singula hospitalia sita sunt; secus enim magna eadem rediret confusio in administratione sacramentorum, si pro singulis infirmis esset advocandus parochus domicilii forte distantis, quae, teste card. De Luca (loc. cit.), praecipua causa fuit huius exemptionis concedendae.

Nec ullum possunt praetendere ius cappellani eiecti, quia, ut expresse fuerat statutum in decreto exemptionis, illi cappellani erant singulis annis nominandi aut confirmandi ab Episcopo ad propositionem administratorum; elapso igitur anno, omne ius amittebant, nisi ab Episcopo confirmarentur.

Ex dictis videtur concludendum, decretum Emi Patriarchae Lisbonensis omnino esse legitimum, atque parochos nonnullos iniuria contra illud decretum insurrexisse. Ceterum iidem parochi admitterent hanc

exemptionem, si in casu concurrerent tres conditiones, eorum sententia necessariae: videlicet inspectio Ordinarii, ordinatio cappellanorum debite institutorum, et sacellum in ipso hospitali patens; quae tria cum non verificentur in casu, praetendunt, propter impeditum usum exemptionis, esse redeundum ad ius commune.

Verum illae circumstantiae non sunt conditiones requisitae ad exemptionem, sed sunt dumtaxat obligationes quarum curandarum onus in se suscipit Episcopus, qui hospitale subtrahit a iurisdictione parochi. Haec enim subtractio fieri nequit, nisi ex rationabili causa *melius* consulendi bono spirituali infirmorum in hospitali decumbentium; quae cura spiritualis rite non potest obiri nisi ipsi praeponantur apti sacerdotes et adsit cappella sive in ipso hospitali sive saltem ipsi adnexa; quod autem attinet ad visitationem Episcopi, haec causa nihil addit ad praesentem controversiam: sive enim cappellani sive parochi curam spiritualem habeant, Episcopus *potest* et *debet* hospitale visitare.

Ceterum, quod cappellani sint eiecti, quod sacella sint clausa, quod Episcopus non sinatur visitare hospitale, hoc est ex coactione Gubernii, quae iuris statum et conditionem non mutat. Episcopus interim tenetur meliore modo, quo secundum suam prudentiam iudicat, supplere, ne ibi degentibus infirmis desit conveniens cura spiritualis; iam vero in se est modus convenientissimus, usquedum cappellani restitui non possunt, ut cura spiritualis geratur ab illo parocho, in cuius territorio invenitur hospitale, qui et ceteris sit proximior et in viciniore ecclesia adsit, unde possit sumere sacramenta moribundis deferenda.

Resolutio. - Hisce omnibus rite relatis, Emi ac Rmi S. Congregationis Concilii Patres, in plenario conventu habito die 21 aprilis 1917 in Palatio Apostolico Vaticano, de sententia rogati super dubio: *An et quomodo decretum Emi Patriarchae Lisbonensis diei 28 decembris 1915 sit confirmandum vel infirmandum, in casu;* responderunt: *Decretum Emi Patriarchae esse confirmandum. Et amplius.*

Quam Emorum Patrum resolutionem SSmus Dnus Noster Benedictus Div. Prov. Pp. XV in audientia habita ab infrascripto Secretario die XXIII eiusdem mensis et anni, approbare et confirmare dignatus est.

I. Mori, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

MONITUM

Noverint omnes ex coetu fidelium tum clerici tum laici nullam omnino D. Paulino, ex-Abbati S. Michaëlis de Frigolet, factam esse Missarum eleemosynas colligendi facultatem; ac proinde quicumque eidem Missarum celebrationem committere ac stipendia tradere praesumpserit, praeter pericula, quae huiusmodi promercalis negotiatio secumfert, in omnia iustitiae onera ac poenas canonicas incurret in Decreto *Ut debita* S. Congregationis Concilii sub die 11 maii 1904, et in alio *Ut in posterum*, sub die 22 maii 1907 statutas.

Datum Romae, ex Secretaria S. Congregationis Negotiis Religiosorum Sodalium praepositae, die 20 martii 1918.

L. ✠ S.

† Adulphus, Episcopus Canopitan., *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

AUGUSTODUNEN.

DECRETUM CANONIZATIONIS BEATAE MARGARITAE MARIAE ALACOQUE, VIRGINIS, MONIALIS PROFESSAE EX ORDINE VISITATIONIS BEATAE MARIAE VIRGINIS.

Super dubio

An, stante approbatione duorum miraculorum, post indultam a Sede Apostolica eidem Beatae venerationem, tuto procedi possit ad solemnem ipsius Canonizationem?

Universam actorum seriem, quae in hac praenobili causa huc usque gesta sunt, paulo altius repetenti aliquid, sponte velut sua, in conspectum se prodit; quippe quod peculiari est notatione dignum.

Anno siquidem millesimo septingentesimo decimo quarto, qui quartus erat supra vigesimum, ex quo Margarita Maria Alacoque, monialis

professa ex Ordine Visitationis Beatae Mariae Virginis, solutis vinculis corporis et nixa pennis amoris divinum Sponsum fuerat prosecuta, in ecclesiastica Augustodunensi curia, super eiusdem sanctitatis vitae, virtutum et miraculorum fama, exornata pervigili cura fuit alacrique studio ordinaria inquisitio; inchoata quippe quum fuerit octobri mense, die mensis decima quinta memorati anni millesimi septingentesimi decimi quarti, proxime insequentis anni millesimi septingentesimi decimi quinti septembri mense, die mensis decima octava, ad exitum iam perducta erat.

Qui quidem in promptu quum esset *Informativus,* ceu sueto appellant sermone, ab Ordinario loci, ubi Ancilla Dei Margarita Maria vixit, decessit sacraeque ipsius custodiuntur exuviae, conditus processus, hoc ipso potissima omniumque prima posita erat riteque servata conditio, vi cuius aditus disceptationi patebat, breve post temporis intervallum, decennio nempe non longius, ineundae apud sacrorum rituum Congregationem de praefatae Ancillae Dei Margaritae Mariae Alacoque introducenda causa Beatificationis.

Verumtamen quod aliis innumeris propemodum Famulis vel Famulabus Dei, suffragante ipsa planeque adiuvante lege, concessum ulla absque difficultate passim videre fuit, ut post absolutas nimirum Romamque delatas primas ordinaria potestate instructas inquisitiones ceterisque concurrentibus a iure statutis, penes Apostolicam Sedem initium sui caperet causa Beatificationis, idipsum contra Ancillae Dei Margaritae Mariae Alacoque non aliquot post annos, sed post integrum et amplius iamdiu revolutum saeculum assequi tantummodo licuit, anno videlicet millesimo octingentesimo vigesimo quarto, quum a felic. rec. Leone Papa XII obtenta fuit Signatura, ut vocant, Commissionis.

Reique causam explorantibus illud in primis occurrit, quod aerumnosam illam Margarita Maria Alacoque tristique celebritate insignem nacta expertaque fuerit aetatem, qua doctrinas ariditate et desolatione plenas longe lateque disseminaverat Ianseni starum haeresis. Cuius quum arduum non esset in sacratissimi Cordis Iesu cultu aptam invenire refutationem, exinde perquam facile intellectu est, curnam Iansenistae eorumque asseclae, quo sanctissimi Cordis Iesu contradicerent devotioni eamque validius adversarentur, insimul Margaritam Mariam adgressi, suos in eam facere impetus pro viribus moliti fuerint. Nam conviciis et contumeliis ipsam lacessere, illusaeque praesertim nomine traducere et despicatui habere, quoad inter homines diversata est Margarita Maria, numquam destiterunt, eiusque vero pretiosum post obitum, quin iniquum, quem illuc usque gesserant, vel minime ponerent animum, acriores imo impotentioresque evaserunt, graviora, quae pote-

rant, obstacula parando, ne super illius sanctitatis vitae, virtutum et miraculorum fama ordinarius exordiretur processus eiusdemque ad finem perducti Romam ad sacram rituum Congregationem fieret transmissio.

Sed enim rerum humanarum arbiter et gubernator Deus, eventus tam diuturno varioque annorum et hominum cursu sic est moderatus, ut amico quodam tamquam foedere iunctae inter se et colligatae una simul procedere visae sint sacratissimi Cordis Iesu religio et Margaritae Mariae Alacoque Beatificationis et Canonizationis causa ita nempe, ut quo tempore adeo cum ingenti uberrimoque animarum fructu ubique terrarum diffusus est et propagatus sanctissimi Cordis Iesu cultus, Beatae quoque Margaritae Mariae Alacoque causa Canonizationis, cunctis, quae adimplenda erant, recte riteque adimpletis, suum adipisceretur fastigium.

Factum propterea est, ut in generalibus sacrae huius Congregationis comitiis, quae die quinta superioris mensis februarii, coram Sanctissimo Domino nostro Benedicto Papa XV celebrata sunt, proposito per Reverendissimum Cardinalem Antonium Vico, causae Relatorem, Dubio: *An, stante approbatione duorum miraculorum, post indultam a Sede Apostolica Beatae Margaritae Mariae Alacoque venerationem, tuto procedi possit ad solemnem ipsius Canonizationem?* omnes, qui convenerant tum Reverendissimi Cardinales tum Patres Consultores *tuto procedi posse* unanimi censuerint respondendum suffragio. Nihilominus Sanctissimus Dominus noster cunctos voluit admonitos Suffragatores, instandum adhuc esse precibus apud Deum, ut tutam ac divino lumine illustratam Suam decretoriam congruo tempore in re tanti momenti proferret sententiam.

Hodierna autem die Dominica Passionis, divina Hostia ferventer oblata, ad Vaticanas Aedes advocari iussit Reverendissimum Cardinalem Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationi Pro-Praefectum causaeque Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore, meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, solemniter pronuntiavit: *Tuto procedi posse ad solemnem Beatae Margaritae Mariae Alacoque Canonizationem.*

Hoc Decretum in vulgus edi, in acta sacrae rituum Congregationis inseri litterasque apostolicas sub Plumbo de Canonizationis solemnibus, ubi primum licuerit, in Basilica Vaticana celebrandis expediri mandavit decimo sexto kalendas apriles anno MCMXVIII.

✠ ANTONIUS CARD. VICO, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Pro-Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

II

ARMACANA

DECRETUM BEATIFICATIONIS SEU DECLARATIONIS MARTYRII VEN. SERVI DEI OLIVERII PLUNKET, PRIMATIS HIBERNIAE ET ARCHIEPISCOPI ARMACANI.

SUPER DUBIO

An constet de martyrio et causa martyrii, signis seu miraculis in casu et ad effectum, de quo agitur?

Supplicium suppliciique immane genus, quod venerabilem Dei Famulum Oliverium Plunket, Hiberniae Primatem et Armacanum Archiepiscopum, primo iulii mensis die, anno millesimo sexcentesimo octuagesimo primo, passum fuisse, fideliter graphiceque acta describunt, requisitis praeditum esse conditionibus, quibus ad veri nominis martyrii dignitatem atque praestantiam illud adsurgat, viro prudenti non difficile sane fuit sagaci simul et sobrio veritatis inquisitori suum inducere in animum planeque persuadere sibi, cunctis inspectis, recto iudicio et aequa mente libratis probationibus, quas diligenter prius conquisitas, rite postmodum sub aspectum ponere maxime curae fuerat actuoso solertique lectissimae causae huius postulatori.

Praeiacta namque certoque constituta sincera facti narratione, qua ***materiale*** continetur martyrium, ad facti ipsius causam progredi subinde necesse fuit naviter perquirendam eamque probe iustoque pretio aestimandam sive ex parte Servi Dei, sive ex parte tyranni seu persecutoris, quemadmodum accom modate graviterque monebat vetustissima illa et celebrata sententia, quam idcirco per tot saecula iugiter incorrupteque transmissam passim usurpant Theologi, quum eis de christiano martyrio data opera edisserere contingit; videlicet: ***Martyrem non fieri poena, sed causa.***

Quamvis autem more exemploque veterum Ecclesiae persecutorum, venerabilis quoque Dei Famulus Oliverius Plunket coniurationis seu perduellionis in regem atque regnum fuerit insimulatus, nullum tamen exinde ea pati potuit incommodum, quae de *formali* martyrio tum rei natura tum praescripto legis necessario deposcitur et flagitatur probatio. Quin imo vulgari eademque a vero prorsus absimili impacti criminis explosa calumnia, plana magis magisque perspicua demonstratio evasit,

qua positum est in aperto, venerabilem Dei Servum Oliverium Plunket, Hiberniae Primatem et Armacanum Archiepiscopum, pro catholica fide, pro divino Romani Pontificis primatu atque pro ecclesiastica disciplina affirmandis tuendisque nobile fecisse martyrium.

Quae ita quum se habeant, egregiam profecto laudem ii sibi promeruisse dicendi sunt, eosque inter iure meritoque principem sibi vindicat locum Vir Eminentissimus clarae memoriae Patritius Franciscus Cardinalis Moran, Sydneyensis Archiepiscopus, quorum eximia industriaque opera factum est, ut tantae dignitatis causa Beatificationis, seu Declarationis martyrii, apud Apostolicam Sedem suum sumeret exordium, causaeque ipsius fauste deinceps alacriterque sic procederet actorum cursus, ut, praeliminaribus interim absolutis iudiciis aliisque benigne remissis, prouti in causis Martyrum petentibus denegari non solet, abhinc fere quadriennium quaestioni praecipuae, quae de martyrio est eiusque causa, de signis seu miraculis, patere potuerit aditus.

Revera, die decima quarta mensis iulii anni millesimi nongentesimi decimi quarti coacta est Congregatio antepraeparatoria, eamque anno superiore, die decima nona mensis iunii, subsecuta quum esset Congregatio praeparatoria, die quinta mensis februarii huius vertentis anni, coram Sanctissimo Domino nostro Benedicto Papa XV, habita fuit Congregatio Generalis. In qua a Reverendissimo Cardinali Vincentio Vannutelli, causae Relatore, sequens ad discutiendum propositum est Dubium: *An constet de martyrio et causa martyrii, de signis seu miraculis in casu et ad effectum, de quo agitur?* Reverendissimi Cardinales et Patres Consultores sua quisque ex ordine tulerunt suffragia, quibus omnibus laeto studiosoque animo exceptis, Sanctissimus Dominus noster supremum iudicium Suum in aliud tempus, fervidis interea communibusque fusis Deo precibus, divini luminis copiam impetraturus, de more prorogandum duxit.

Quod quidem quum demum patefacere statuisset, hodiernam selegit diem Dominicam Passionis, in quam hoc anno festum perapte incidit sancti Patritii, *Hiberniae apostoli nuncupati, quem sanctus Caelestinus Papa ad praeclaram Hibernorum gentem misit: cuius apostolicae legationis et praedicationis uberrimus fructus exstitit, ut Hibernia antea idolorum cultrix, mox Sanctorum Insula diceretur et esset* (Benedictus Pp. XIV, litt. apost. *Grave et permolestum,* dat. die 15 augusti 1741). Ideo, sacris propitiato Deo, Beatissimus Pater ad Vaticanas Aedes arcessiri voluit Reverendissimos Cardinales Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationis Pro-Praefectum, et Vincentium Vannutelli, Episcopum Ostiensem et Praenestinum, Sacri Collegii Deca-

num causaeque Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore, meque insimul infrascripto Secretario, atque, iis adstantibus, solemniter edixit: *Ita constare de martyrio et causa martyrii venerabilis Dei Famuli Oliverii Plunket, ut procedi possit ad ulteriora in casu et ad effectum, de quo agitur.*

Hoc Decretum publici iuris fieri et in acta sacrae rituum Congregationis referri iussit decimo sexto kalendas apriles anno MCMXVIII.

✠ A. CARD. VICO, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Pro-Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA POENITENTIARIA APOSTOLICA

SECTIO DE INDULGENTIIS

I

INDULGENTIA CCC DIERUM CONCEDITUR RECITANTIBUS IACULATORIAM PRECEM IN CHRISTUM CRUCIFIXUM.

Die 18 ianuarii 1918

SSmus D. N. D. Benedictus, div. prov. Pp. XV, in audientia infrascripto Cardinali Poenitentiario Maiori impertita, christifidelibus corde saltem contrito ac devote recitantibus hanc iaculatoriam precem in Christum Crucifixum: *Signore, vi ringrazio che siete morto in croce pei miei peccati,* quam S. Paulus a Cruce enixe, praesertim in SS. Missionibus, commendabat, indulgentiam trecentorum dierum etiam animabus fidelium in Dei gratia vita functorum applicabilem, semel in die lucrandam, benigne concedere dignatus est. Praesenti in perpetuum valituro absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

GULIELMUS CARD. VAN ROSSUM, *Poenit. Maior.*

L. ✠ S.

F. Borgongini Duca, *Secretarius.*

II

ACTUS QUIDAM PIETATIS PER ANGELUM CUSTODEM ERGA IESUM IN EUCHARISTIA CCC DIERUM INDULGENTIA DITANTUR.

Beatissime Pater,

Superiorissa Generalis Sororum v. d. *Filles de la Charité*, S. Vincentii a Paulo, ad pedes Sanctitatis Vestrae provoluta humillime exponit:

Venerabilis Fundatrix praedicti Instituti, Ludovica de Marillac, quando, in suis itineribus, aliquam conspiceret ecclesiam, pie solebat sequentem proferre orationem ad Angelum sui Custodem, qua etiam utebatur, morbo vel operibus detenta:

« O mon cher Ange, allez, je vous en conjure, où mon Jésus repose; « dites à ce divin Sauveur que je l'adore et que je l'aime de tout mon « cœur. Invitez cet adorable Prisonnier d'amour à venir dans mon cœur, « à y fixer son séjour. Ce cœur est trop petit pour loger si grand Roi, « mais je veux l'agrandir par l'amour et la foi ».

Ut haec praxis, quae ex antiqua traditione in humili Congregatione Filiarum Caritatis inolevit, quaeque inter universos christifideles opportune vulgata, spirituales uberrimos fructus est allatura, maiora incrementa suscipiat, suppliciter petit oratrix, ut dignetur Sanctitas Vestra indulgentiam trecentorum dierum, defunctorum etiam animabus in igne Purgatorii detentis applicabilem, omnibus et singulis christifidelibus benigne concedere, quoties, similibus in adiunctis, hanc devotam consuetudinem fuerint imitati.

Et Deus, etc.

Die 1 februarii 1918

SSmus D. N. D. Benedictus div. Prov. Pp. XV, in audientia infrascripto Cardinali Poenitentiario Maiori impertita, benigne annuit pro gratia iuxta preces in perpetuum, absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

GULIELMUS CARD. VAN ROSSUM, *Poenit. Maior.*

L. ✠ S.

F. Borgongini Duca, *Secretarius.*

III

AMPLIFICATUR INDULGENTIA IAM CONCESSA RECITANTIBUS ORATIONEM PRO CONVERSIONE IAPONIAE.

Sanctae memoriae Pius Pp. X, die 8 iulii 1909, indulgentiam trecentorum dierum, defunctis quoque adplicabilem, semel in die lucrandam, benigne concessit universis christifidelibus, corde saltem contrito ac devote recitantibus sequentem orationem pro conversione imperii Iaponensis:

« O Maria, fulgida stella matutina, quae iam primum terris appa-
« rens, proximum Solis iustitiae et veritatis ortum significasti: imperii
« Iaponensis civibus suaviter illucescere dignare, ut mox, discussis men-
« tium tenebris, Lucis aeternae candorem, Filium tuum Dominum nostrum
« Iesum Christum fideliter agnoscant. Amen ».

Nuper autem SSmo D. N. D. Benedicto div. prov. Pp. XV supplices porrectae sunt preces, ut indulgentiae iam concessae addatur plenaria, semel ab iis lucranda, qui eandem orationem per integrum mensem recitaverint, ea adiecta conditione, ut confessi ad s. Synaxim accesserint et ad mentem Summi Pontificis pie oraverint.

Et Sanctitas Sua, die 16 ianuarii 1918, benigne annuere dignata est in perpetuum absque ulla Brevis expeditione.

Authenticum exemplar supra relatae concessionis exhibitum fuit, prout de iure, S. Tribunali Poenitentiariae Apostolicae, Sectione de Indulgentiis, die 19 ianuarii 1918.

Ita est.

Romae, in S. Poenitentiaria, die 26 februarii 1918.

L. ✠ S.

Bernardus Colombo, *S. P. Regens.*

IV

DUBIA

QUAESITA CIRCA INDULGENTIAS ADNEXAS PIAE PRAXI CONSECRANDAE FAMILIAE SACRATISSIMO CORDI IESU (VULGO « INTHRONIZATIO »).

Die 19 maii 1908, Pius X s. m. omnibus fidelibus, qui certa adhibita formula familiam sacratissimo Cordi Iesu consecrarent, concessit: 1° indulgentiam plenariam, die quo hanc consecrationem peragerent, consuetis impletis conditionibus lucrandam; 2° item indulgentiam plenariam deinceps singulis annis, renovata formula consecrationis consequendam. Anno 1913, ab eodem Summo Pontifice novae indulgentiae concessae sunt. Supplicabant scilicet Episcopi Reipublicae Chilensis: « Beatissime Pater, - Archiepiscopus S. Iacobi de Chile ceterique omnes « eiusdem Reipublicae Praelati Ordinarii, ad pedes S. V. provoluti humi- « liter exponunt: Non multo abhinc tempore et magno animarum fructu « existit in Republica Chilena pia praxis consecrandi domos SS. Cordi « Iesu, hoc nimirum modo: Praemonitis habitantibus domus, statuta « die, parochus vel alius sacerdos benedicit imaginem SS. Cordis Iesu, « quam collocat in praecipuo loco, brevem habet conciunculam et reci- « tat cum tota familia quamdam reparationis et consecrationis for- « mulam. Si sacerdos adesse non potest, imago prius benedicta collo- « catur, et formula recitatur ab aliqua saeculari persona. Cum vero « multa bona fluant ex hac pia praxi, omnes supradicti Oratores a S. V. « petunt ut, quo magis fructus augeatur, illam indulgentiis ditare digne- « tur. Et Deus, etc. ».

Cui quidem supplici libello responsum fuit: « Die 24 iulii 1913. - « SSmus D. N. D. Pius div. Prov. Pp. X, per facultates D. Card. Secre- « tario S. Officii impertitas, sequentes indulgentias pro Chilenae Reipu- « blicae dioecesibus benigne concedere dignatus est, nempe: 1° Septem « annorum totidemque quadragenarum ab universis familiae membris « lucrandam, die quo instituitur in propria domo pia praedicta praxis, « si corde saltem contrito ac devote memoratae caeremoniae adstiterint; « 2° Plenariam, si insuper eadem die confessi ac s. synaxi refecti iidem « fideles aliquam ecclesiam vel publicum oratorium devote visitaverint « ibique ad mentem Summi Pontificis pias preces fuderint; 3° Trecen- « torum dierum, item a membris familiae lucrandam quotannis die anni- « versario huiusmodi institutionis in propria domo, si coram imagine

« actum consecrationis renovaverint. Praesenti ad decennium valituro. « Contrariis quibuscumque non obstantibus. - De mandato D. Card. Secre- « tarii Aloisius Giambene, Subst. pro Indulgentiis ».

Has Indulgentias SSmus D. N. Benedictus div. Prov. Pp. XV, epistola diei 27 aprilis 1915,[1] ad omnes Orbis catholici familias benigne extendit.

Porro a S. Tribunali Poenitentiariae Apostolicae, cui res universa de indulgentiis demandata est, quaesitum fuit:

1° Utrum ad lucrandas indulgentias piae praxi adnexas, necessario in singulis domibus, familiae SS. Cordi Iesu per sacerdotem consecrari debeant, an liceat, adunatis familiis, caeremoniam in ecclesia instituere, ubi cum maiori solemnitate et devotione res peragitur?

2° Quando iudicandum sit, sacerdotem adesse non posse, ita ut imago SS. Cordis Iesu, prius benedicta, ab aliqua persona saeculari collocari et formula consecrationis recitari possit?

3° Utrum ad lucrandas indulgentias piae praxi adnexas requiratur ut consecrationis formula, Rescripto diei 19 maii 1908 stabilita,[2] adhibeatur?

[1] *Acta Ap. Sedis*, vol. VII, pag. 203.

[2] ATTO DI CONSACRAZIONE DELLA FAMIGLIA AL SS.MO CUORE DI GESÙ.

O sacro Cuore di Gesù, che avete manifestato alla beata Margherita Maria il desiderio di regnare sulle famiglie cristiane, veniamo oggi a proclamare il vostro più assoluto dominio sulla nostra. Noi vogliamo vivere d'ora innanzi della vostra vita, vogliamo far fiorire nel nostro seno le virtù alle quali avete promesso la pace quaggiù, vogliamo tener lontano da noi lo spirito mondano che avete maledetto. Voi regnerete sul nostro intelletto per la semplicità della nostra fede, sui nostri cuori per l'amore senza eccezioni di cui arderanno per Voi e di cui terremo viva la fiamma accostandoci frequentemente alla vostra divina Eucaristia. Degnatevi, o divin Cuore, di presiedere le nostre riunioni, di benedire le nostre imprese spirituali e temporali, di allontanare i nostri affanni, di santificare le nostre gioie, di sollevare le nostre pene. Se mai alcuno di noi avesse la disgrazia di darvi afflizioni, rammentategli, o Cuore di Gesù, che Voi siete buono e misericordioso col peccatore che si pente. E quando suonerà l'ora della separazione, quando la morte verrà a gettare il lutto in mezzo a noi, tutti tra noi, quelli che partono e quelli che restano, saranno sottomessi ai vostri eterni decreti. Ci consoleremo pensando che verrà un giorno, in cui tutta la famiglia, riunita in Cielo, potrà cantare per sempre le vostre glorie ed i vostri benefici. Si degni il Cuore immacolato di Maria, si degni il glorioso Patriarca S. Giuseppe presentare a Voi questa consacrazione e tenercela presente in ogni giorno di nostra vita.

Viva il Cuore di Gesù, nostro Re e nostro Padre!

(*latina versio*)

FORMULA CONSECRATIONIS FAMILIAE SS.MO CORDI IESU.

O sacratissimum Cor Iesu, Tu beatae Margaritae Mariae desiderium regnandi super christianas familias pandidisti: ecce ut Tibi placeamus adsumus hodie, ut plenum tuum super nostram familiam imperium proclamemus. Volumus deinceps tuam

4° Utrum indulgentia trecentorum dierum, de qua in Rescripto diei 24 iulii 1913, taxative adnexa sit diei anniversario consecrationis familiae?

Et S. Tribunal, die 26 februarii 1918, respondendum censuit:

Ad 1^m^ *Affirmative* ad primam partem; *negative* ad secundam.

Ad 2^m^ Iudicium de hac re prudenti iudicio Ordinarii loci remittitur.

Ad 3^m^ *Affirmative.*

Ad 4^m^ Indulgentia haec lucrifieri potest singulis annis quo die, coram SS. Cordis Iesu imagine, actus consecrationis renovatur.

Quae omnia, subsignata die, in audientia habita ab infrascripto Cardinali Poenitentiario Maiori relata, SSmus D. N. Benedictus divina Providentia Papa XV confirmare et rata habere dignatus est. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae in S. Poenitentiaria, die 1 martii 1918.

GULIELMUS CARD. VAN ROSSUM, *Poenit. Maior.*

L. ✠ S.

F. Borgongini Duca, *Secretarius.*

vitam vivere, volumus in sinu familiae nostrae florere virtutes, quibus Tu in terris pacem promisisti, volumus longe arcere a nobis spiritum mundi, quem Tu damnasti. Tu regnabis in mente nostra fidei nostrae simplicitate, in corde nostro Tui solius amore, quo flagrabit erga Te et cuius vivam servabimus flammam frequenti divinae Eucharistiae receptione. Dignare, Cor divinum, nobis praeesse in unum convenientibus, benedicere negotiis spiritualibus et temporalibus, arcere molestias, sanctificare gaudia, poenas levare. Si quando misere quis nostrum in tantam aerumnam inciderit ut Te affligat, fac in memoriam illi redigas, Cor Iesu, Te cum peccatore, quem poenitet, plenum esse bonitatis et misericordiae. Et quum hora separationis insonuerit et mors in familiae nostrae sinum luctum intulerit, nos omnes, sive abeuntes sive manentes, tuis aeternis decretis nos subiiciemus. Hoc solatio erit nobis, animo recogitare venturum esse diem, in quo tota familia nostra, in caelo coniuncta, tuam gloriam, tua beneficia in aeternum cantare poterit. Dignetur Cor immaculatum Mariae, dignetur gloriosus Patriarcha sanctus Ioseph Tibi hanc consecrationem offerre, eiusque vivam in nobis singulis diebus vitae nostrae conservare memoriam.

Vivat Cor Iesu, Regis et Patris nostri!

V

CONCEDITUR INDULGENTIA CCC DIERUM RECITANTIBUS QUANDAM IACULATORIAM PRECEM AD SACRATISSIMUM COR IESU.

Die 15 martii 1918

SSmus D. N. D. Benedictus, div. prov. Pp. XV, in audientia infrascripto Regenti S. Poenitentiariae Apostolicae impertita, omnibus christifidelibus, hanc iaculatoriam precem: *Cœur sacré de Jésus, soyez connu, soyez aimé, soyez imité,* corde saltem contrito ac devoto, recitantibus, indulgentiam trecentorum dierum, etiam animabus fidelium in Dei gratia vita functorum applicabilem, semel in die lucrandam, benigne concedere dignatus est. Praesenti in perpetuum valituro absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

L. ✠ S.

Bernardus Colombo, *S. P. Regens.*
I. Bapt. Menghini, *Substitutus.*

SACRA ROMANA ROTA

LUGDUNEN.

NULLITATIS MATRIMONII (CORTAY-PERROUDON)

Benedicto PP. XV feliciter regnante, Pontificatus Dominationis Suae anno tertio, die 5 iunii 1917, RR. PP. DD. Ioannes Prior, Ponens, *Seraphinus Many et Aloisius Sincero, Auditores de turno, in causa* Lugdunen. - Nullitatis matrimonii, *inter* Claudium Cortay, *actorem, appellantem, repraesentatum per procuratorem ex officio deputatum Rev. Carmelum Conte, advocatum, et* Ludovicam Perroudon, *interveniente et disceptante in causa Vinculi defensore ex officio, sequentem tulerunt definitivam sententiam.*

1. Gasparius B. Perroudon filiam suam unicam Ludovicam in matrimonium collocare volens, ipsi virum quemdam, Claudium Cortay nomine, tanquam futurum sponsum proposuit. Quamvis puella propositis nuptiis parum alliciebatur, consilio tamen patris obsequens, illas acceptavit et vinculo coniugali cum viro, die 18 aprilis 1898, in ecclesia parochiali pagi *Meaux*, dioecesis Lugdunensis, coniuncta est. Iurgia tamen frequentia vitam sponsorum communem turbarunt, praesertim post mortem Ludovicae patris, quatuor annos post initas nuptias; et eo tandem dissidium inter eos devenit, ut, viro instante, octavo nuptiarum anno divortium civile decretum sit. Mulier incontinenter ad alias convolavit nuptias, vinculo civili tantummodo sancitas. Vir autem, spe recuperandae libertatis erectus, causam introduxit apud Curiam Lugdunensem, in qua nullitatis accusavit suum cum Ludovica Perroudon matrimonium ex capite vis et metus, quatenus sibi videbatur mulierem haud libere, ut ius ecclesiasticum postulat, sed a patre coactam, vel alternative, cum intentione illud dissolvendi, matrimonium cum ipso iniisse. Curiae sententia favore matrimonii prolata est, die 26 iulii 1914. Viro autem appellante ad N. S. Ordinem, causa nobis dirimenda proponitur sub consueta dubii formula: *An constet de nullitate matrimonii in casu.*

2. *Ad ius quod attinet.* Cum in corpore iuris non habeatur proprius titulus de impedimento vis et metus, doctrina canonica circa naturam huius impedimenti ex variis locis collectionis authenticae ab auctoribus

depromitur, et praesertim ex capitibus 14, 15 et 28 tituli *De sponsalibus* in libro IV *Decretalium*.

Ita Alexander III, in cap. *Cum locum*, 14, *De sponsalibus*, decernit: « Cum locum non habeat consensus ubi metus et coactio intercedit, « necesse est ut, ubi assensus cuiusque requiritur, coactionis materia « repellatur. Matrimonium autem solo consensu contrahitur, et ubi de « ipso quaeritur, plena debet ille securitate gaudere cuius est animus « indagandus, ne per timorem dicat sibi placere quod odit, et sequatur « exitus qui de invitis solet nuptiis provenire ». Unde docent auctores per metum gravem iniuste a causa libera incussum ad extorquendum consensum matrimonialem, saltem iure ecclesiastico, matrimonium dirimi. Metus debet esse gravis, seu cadens in virum constantem, uti exponitur in cap. 15, *Veniens*, et cap. 28, *Consultationi* eiusdem tituli.

3. Ad gravitatem, uti planum est, non requiritur ut ita rationem perturbet vel voluntatem flectet metum patientis, ut nonnisi consensus externus ponatur, quin animo consentiat: matrimonium enim tunc nullum esset, non propter impedimentum vis et metus, sed ob defectum consensus. Sed supposito consensu interno, gravis metus substantialiter minuit plenam eius libertatem, quam Ecclesia adeo necessariam ducit ad contractum tam gravis momenti, qui intimam vitae consuetudinem pro toto vitae cursu respicit, ut matrimonium, sub influxu irritum huius animi trepidationis iniuste incussae, pro nullo et irrito habeat.

4. Ad metum matrimonium irritantem semper requiritur et sufficit quod sit respective gravis, seu relate ad personam metum patientem, de huius videlicet individua libertate consensus unice inquiritur, quando iudicandum est in concreto an matrimonium aliquod ob metus impedimentum vitietur.

Sufficit igitur, ut metus sit gravis pro metum patiente, licet gravis ideo evadat quia nimis timidae indolis est, dum pro aliis animo fortiori praeditis, in eisdem circumstantiis metus non esset gravis sed levis. Gravis in genere dici debet, si persona metum patiens grave malum sibi a causa libera imminere apprehendit, quod aliter, sine magna saltem difficultate, evitare nequit nisi matrimonium contrahendo.

5. Metus simpliciter reverentialis, respectu illorum nempe in quorum potestate sumus (D'Annibale, tom. I, n. 138, ed. 3), ex sese levis est et matrimonium non dirimit. Ideo, *a*) qui solam offensam patris vel superioris veretur, valide contrahit (D'Annibale, l. c., not. 16); quia malum, quatenus saltem grave videri possit, non sibi, ut ratio metus matrimonium dirimentis postulat, sed alteri imminens apprehendit; *b*) item qui matrimonio consentit, quia morem vult gerere patris aut superioris,

valide contrahit, quia invitus non agit (D'Annibale, l. c.); *c*) genitores licite consilium praestant, imo et saepe praestare debent, filiis ipsorum in re tam gravi, praesertim si minores sunt, sive pro sive contra matrimonium ipsis propositum; *d*) suasionibus uti possunt, dummodo non ita importunae sint, ut minas graves virtualiter contineant; *e*) modicam pressionem, vel increpationem ipsis adhibere licet ad matrimonium urgendum (Sanchez, lib. 4, disp. 22, n. 5); *f*) licet ipsis etiam causas matrimonium urgentes filiis exponere, quae in circumstantiis rerum obiectivis continentur, et a libera voluntate incutientis metum non dependent: ad rem sit D. Thomas (supplem. part. 3, qu. 47, art. 6): « Pater non potest cogere filium ad matrimonium per praeceptum, cum « sit liberae conditionis, sed potest eum inducere ex rationabili causa; « et tunc sicut se habet filius ad causam illam, ita se habet ad prae- « ceptum patris: ut scilicet, si causa illa cogat de necessitate, vel de « honestate, et praeceptum patris similiter cogat: alias non ». Idem obtinet, ut patet, si pater malum aliquod exponat, etiam grave, quod filiae imminet ex obiectivis rerum circumstantiis, si matrimonium recusetur: nam metus, malo illi imminenti respondens, non esset a causa libera incussus, prout metus matrimonium irritans requirit.

6. Metus vero reverentialis gravis evadit, si qualificatus sit per verbera, aut minas, aut preces instantes et importunas, vel etiam per indignationem paternam diu duraturam (D'Annibale, tom. 1, n. 138, not. 16, ed. 3; Sanchez, lib. 4, disp. 6, n. 12 et 14; Pont., n. 6; Salmant., 9, 9, 34; Coscius, *De sep. thori*, lib. 3, cap. 4, n. 87; Rota, coram Ludovisio, dec. 374, n. 7; et coram Royas, dec. 491, n. 8; item coram Prior, *Transylvanien. - Nullitatis matrimonii*, die 1 maii 1912; *Acta Apost. Sedis*, an. 1912, p. 476 seq.).

7. In foro externo metus non praesumitur esse gravis, sed probari debet et caute procedendum est, ut monet Instructio S. Officii, diei 20 iunii 1883, ratione habita aetatis, sexus, indolis, educationis et metum patientis, necnon indolis et morum inferentis metum atque amborum ad invicem relationum.

8. *Ad factum quod attinet.* Antequam ad meritum causae accedamus, operae pretium erit quaedam hic recolere, quae alias iam exposita sunt in causa analoga (*Bisuntina*, coram Many, die 9 martii 1915), de quaestione praeiudiciali, an actor videlicet ius habeat matrimonium ex capite vis et metus ex parte mulieris accusandi. Videretur enim primo aspectu actorem non esse legitimum: secundum enim Instructionem S. Officii ad Episcopos Orientales, anni 1883, n. 36, ad accusandum matrimo-

nium ex capite vis et metus, non admittitur nisi pars quae metum passa est; haec sunt verba huius Instructionis: « Advertendum occurrit nemi- « nem a iure admitti ad matrimonium ex hoc capite impugnandum, « nisi qui violentiam et coactionem passus dicitur; reiici vero eum qui « per longum tempus in matrimonio vixerit, dummodo ei libertas et « opportunitas reclamandi non defuerit; ita ut si, liber iam a metu, « sua sponte in coniugali domo perstiterit, matrimonialia officia non « detrectaverit, audiri amplius non debeat » (*Collectan. S. Congr. de Prop. Fide*, edit. 1907, n. 1588). Similia habet S. Congregatio de Propaganda Fide in Instructione eiusdem anni 1883 (ibid., n. 1587). Verum, uti patet ex ipsis terminis, in his Instructionibus agitur de impedimento metus, quod sanari possit ab ipsa parte metum passa, vel per copulam libere habitam, vel per longam et pacificam cohabitationem, ad normam Iuris *Decretalium*, cap. *Ad id.*, 2, *De Sponsalib.*, et cap. *Insuper*, 4. *Qui matrimonium accusare possunt;* et proinde agitur vel de impedimento metus occulto, vel etiam de impedimento metus publico in his regionibus ubi Concilii Tridentini decretum *Tametsi* non erat promulgatum, quales erant hae regiones orientales vel infidelium, ad quas praedictae Congregationes Instructiones suas dirigebant. Et in his casibus patet iure merito ab impugnatione matrimonii reiici quemlibet extraneum, et etiam coniugem qui metum non est passus; coniux enim qui metum passus est, per se ipsum solum sanare et validum reddere potuit matrimonium modis supra indicatis, et sic eo ipso quamlibet huius matrimonii impugnationem excludere. Longe autem aliter se res habet, quando agitur de impedimento metus publico, seu quod iuridice probari possit, et quidem in regionibus ubi decretum *Tametsi* publicatum est; in his enim locis, ut matrimonium revalidetur, non sufficit amplius habitatio pacifica, aut copula libere habita, sed requiritur renovatio consensus in forma tridentina, scilicet coram parocho et testibus; cum igitur haec renovatio consensus non pendeat a solo coniuge metum passo, alter coniux, qui consensum renovare nolit, recte admitti potest ad impugnandum matrimonium. Et in hoc sensu exponi debet art. 116 *Instructionis Austriacae*. Unde etiam S. Congregatio Concilii ad impugnandum matrimonium ex capite vis et metus pluries admisit coniugem, qui metum passus non fuerat, v. g. in *Massilien.*, diei 23 iuliis 1892; *Burdigalen.*, diei 20 decembris 1902, etc.; ita etiam Rota, in *Lugdunen.*, coram Prior, diei 28 iunii 1912, in *Massilien.*, coram Prior, diei 10 augusti 1912; in *Bisuntina*, coram Many, diei 9 martii 1915. De quo etiam in eodem sensu legi potest Emus Lega, *De Iudiciis*, t. 4, num. 453, edit. 1901. Unde in praesenti causa, Curia Lugdunensis, ad impugnan-

dum matrimonium ex capite vis et metus, iure admittere potuit coniugem, qui metum passus non fuerat, scilicet Claudium Cortay. Caeterum, in casu nostro, omnis evanescit difficultas, cum mulier actioni a viro institutae adhaeserit, et a tribunali petierit ut matrimonium ex eodem capite vis et metus nullum declaretur: « Je désire que la nullité en soit « prononcée par le tribunal ecclésiastique », etc., ac proinde actricis partes, potius quam reae conventae, in processu egerit.

9. Confessio equidem coniugum, quatenus contra matrimonii valorem pugnat, omni vi probandi caret (cap. 5, *De eo qui*, tit. 13, lib. 3, X; *Instruct. Austriac.*, n. 148 et 169; Wernz, n. 745 ed. 1911). Ad summum potest esse adminiculum, quo confirmentur probationes aliunde deductae. Confessio vero coniugum favore matrimonii vim probandi habet, saltem in causis ex capite vis et metus et aliis, in quibus ius accusandi matrimonium coniugibus privative reservatur, prout in *Instructione Austr.*, art. 149, legitur: « Confessio coniugum quae pro matrimonii valore « militat, vim probandi in iis habet casibus, in quibus coniugibus (matri- « monium) accusandi ius (uti videlicet in causis ex capite vis et metus, « art. 116) privative reservatur. Alias praesumptionem tantum generat ». Specialem, porro, valorem habet iurata confessio favore matrimonii illius coniugis, qui metum passus esse dicitur, cum metus impedimentum in trepidatione in animo recondita consistat, cuius nemo melior testis esse potest, si vera loqui velit, quam ipsum metus subiectum. Iterumque augetur valor eius testimonii in validitatis matrimonii favorem, si declarationem nullitatis ipsius petit. Huiusmodi circumstantiae conveniunt in depositione Ludovicae Perroudon, quae dicitur matrimonium ex metu contraxisse, et iudici declarat: « Je désire que la nullité en soit pro- « noncée par le Tribunal ecclésiastique, à fin de pouvoir me marier « à l'Eglise avec Mr Satre, avec qui je suis civilement unie depuis trois « ans ». Perlegenti vero eius depositionem patet eam nullatenus sub influxu gravis metus matrimonium iniisse.

10. Sequentes conclusiones ex iis quae testata est directe eruuntur: 1) Pater Ludovicae rationabiliter urgebat huius matrimonium cum Claudio Cortay, quia hic et puella pari conditione erant, et vir, qui, ut testes uno ore referunt, de honesta familia natus est et religione morumque probitate conspicuus, cognatus erat domini Clovis Chavanis, amici intimi familiae Perroudon, qui propositum matrimonium summopere commendabat. Ite Ludovica: « Mon père désirait Mr Cortay pour gen- « dre, pour faire plaisir à Mr Chavanis. Parce que aussi les deux situa- « tions s'accordaient.... C'est Mr Chavanis, beau-frère de Mr Cortay, qui « vint en faire la proposition à mon père.... Mon père avait grande recon-

« naissance pour Mr Chavanis et l'éstimait beaucoup. Nous l'aimions « beaucoup à la maison.... Pour moi c'est Mr Chavanis qui l'a deter- « miné à me marier avec Mr Cortay ».

11. 2) Merito pater renuit unioni filiae favere cum alio iuvene, qui Ludovicae magis placebat, quin tamen hunc suum amorem pater explicite nuntiaret. Iste enim alius duodecim annis aetate superabat puellam, et genitoribus Ludovicae vexationes parabat, ita ut ipsa apprime cognoverit matrimonium cum ipso non expedire. « (Mon père) savait même « que mes préférences allaient à un autre jeune homme, mais je ne les « avais pas exprimées nettement. Il y avait en effet un autre jeune « homme qui était venu trois ans à la maison, et que j'aurais voulu. « Ma mère y ténait, mais mon père me refusa carrément de l'épouser, « parce qu'il avait 12 ans de plus que moi. Puis il fit quelques ennuis « à mes parents, et je compris qu'il n'y fallait plus penser ».

12. 3) Pater non adhibuit verbera ad filiam flectendam. « Il ne m'a « jamais frappée ». Neque minas, saltem quae graves dici possunt: « Mon « père allait chez le notaire de Cublize. Ils firent ensemble une pièce « que je devais signer dans les huit jours. Le notaire m'écrivit de de- « scendre signer cette pièce: il me disait que mon père me donnait liberté « de me marier avec qui je voudrais, mais si je ne prenais pas Cortay, « il n'assisterait pas au mariage et ne donnerait son consentement que « par procuration, laquelle pièce je devais signer, et que lui avait déjà « signée. Je ne connais pas d'autres menaces. Pour lui faire plaisir, je « lui dis alors que je consentais à prendre Cortay. Il me dit aussi qu'il « ne viendrait pas me voir, si je n'épousais pas Cortay ». Haec omnia, vero, absentia patris a celebratione matrimonii, suum consensum in scriptis dare, filiam nolle visitare, minime constituunt mala gravia pro puella, quae, viginti annos nata, nec timida nec inexperta erat.

13. 4) Benevole conversabantur inter se pater et filia, quam ipse suaviter et amorose regebat, ipsa vero non ex metu sed amore mandatis eius obtemperabat, ita ut vix quidem locus esse posset coactioni: « J'étais docile à l'égard de mon père, parce qu'il m'aimait et que je « l'aimais. Je ne me souviens pas de lui avoir désobéi formellement, « sinon dans les bagatelles d'enfant. Je n'ai jamais obéi par crainte. « Mon père m'a toujours conduit par la douceur ».

14. 5) Si quodammodo filiam coëgerit, modicam illam coactionem non excessit, quae patri licet in matrimonio filiae urgendo (Sanchez, lib. 4, disp. 22, n. 5): « Au moment de mon mariage, je pensais bien « que mon mariage était bon; il n'y a que trois ans j'ai pensé qu'il « pouvait être nul, parce que mon père m'avait *un peu* forcée de me

« marier. ... Pendant huit jours, il a été particulièrement pénible, il bou-
« dait, il grondait, le seul témoin de cette contrainte fut une voisine
« qui était souvent à la maison, Mlle Lépine; mais elle est morte main-
« tenant ». Haec quidem concilianda sunt cum aliis declarationibus reae conventae, sive supra citatis, sive mox citandis, ubi dicit patrem iudicasse matrimonium conveniens ac proinde fundatam spem praebens felicitatis filiae, cui tamen plenam libertatem reliquit cui vellet nubendi; et ipsam nunquam patri ex timore obedisse. Unde coactio, si quaevis adfuerit, modica dicenda est.

15. 6) Ludovica non metu oppressa, sed ut morem gereret patris, matrimonio consensit, quod valorem consensus non minuit, cum invitus non faciat, qui ideo facit ut morem alterius gerat (D'Annibale, tom. 1, n. 138, not. 16, ed. 3; Rota, *Transylvanien.*, coram Prior, die 1 maii 1912). Ita Ludovica: « *Pour lui faire plaisir,* je lui dit alors que je consentais « à prendre Cortay. ... J'ai donc consenti à prendre Cortay, uniquement « pour ne contrarier mon père ». Quod confirmat testis Labrosse: « Elle « m'a dit qu'elle donnait son consentement pour faire plaisir à son « père ».

16. Verum est Ludovicam declarasse sibi invisam fuisse personam viri, et huiusmodi repugnantiam pluries patri aperuisse: interrogata enim: « Comment avez-vous accueilli la proposition de vous marier avec « Cortay? », respondit: » Très mal. Je n'aimais pas son caractère, que « je trouvais mielleux, fermé. Je n'étais pas du tout portée vers lui. « J'aurais accepté un autre parti convenable plutôt que lui, mais non « pas n'importe lequel. ... Dès les débuts, j'ai resisté á mon père. Mainte « et mainte fois je lui ai dit que je ne voulais pas Cortay. J'ai bien « parlé de cette répugnance à Mlle Lépine et à Mme Ratinier. Elles « sont mortes toutes deux ». Et aliquam repugnantiam se sensisse declarat in ipsa nuptiarum celebratione: « Au moment de donner mon con-
« sentement, je n'étais pas contente, j'agissais à contrecœur et je pensais « à part moi, que si mon père ne m'y poussait, je ne ferais pas ce « mariage. ... J'agissais par contrainte, pour obéir à mon père ».

17. Attamen validitati matrimonii non officit quod sine amore mutuo contrahatur: amor enim non facit coniugium, sed consensus (cap. *Cum locum*, 14, *De sponsalib.*). Facile etiam admitti potest quod puella viro Cortay haud nupsisset, nisi pater urgeret; agitur enim de intentione mere interpretativa, quae in rerum natura non existit et nihil mutat. Neque valori consensus nocet quod ex timore simpliciter reverentiali praestatur, cum iste timor ex sese levis sit, ut supra vidimus in expositione iuris. Gravis evadit tantummodo si qualificatus sit per verbera,

aut minas graves, aut preces instantes et importunas, aut tandem per indignationem paternam diu duraturam. Nihil horum vero apparet in dispositione iurata reae conventae.

18. Dato, igitur, quod Ludovica veritatem obiectivam in suo testimonio exhibuerit, non solum in iis quae favore matrimonii deposuerit, sed etiam in aliis quae contra illud deponere censuit, concludendum esset de nullitate matrimonii non constare.

19. Admitti tamen nequeunt, tanquam facta probata, omnia ea quae mulier contra matrimonium testata est, cum a depositionibus aliorum testium, praesumptionibus fundatis, etc., non confirmentur. Id maxime dicendum est de unico facto specifico cum circumstantiis allegato, quod minas contra ipsam redolet: et apposite notandum est ad probationem minarum non sufficere genericas affirmationes, sed de iure requiri ut facta specifica cum suis circumstantiis allegentur (Coscius, *De sep. thori*, lib. 1, cap. 8, n. 61 seq.; Rota, dec. 334, n. 9, par. 12 et dec. 172, par. 15; dec. 490, n. 2 seq., par. 18, tom. 2 Rec.). De documento agitur ab ipsa coram notario subscripto. De isto loquitur testis Rev. Vicarius I. Vernier ea referens quae a Lodovica audivit post processum hodiernum in Curia dioecesana institutum: « J'étais forcée, m'a-t-elle dit, par mon « père qui voulait Cortay. Et un jour, pour me décider, il m'a menacée « de me faire signer une procuration, déposée chez Mr Perrin, notaire « à Cublize. Cet acte était, disait-elle, de nature à la déshériter. Elle « croit qu'il est encore dans l'étude de Mr Carie, successeur de Mr Per- « rin. Elle dit que par cet acte son père voulait faire pression sur elle « pour qu'elle acceptât Cortay.... Elle ne m'a pas dit que le père Per- « roudon lui ait fait d'autres menaces ». Ludovica ipsa, in sua depositione coram iudice iam ante huiusmodi colloquium cum Rev. D. Vernier, declaraverat de aliis minis a patre prolatis se nullam habuisse cognitionem: « Je ne connais pas d'autres menaces ».

20. Huiusmodi documentum, porro, in archivio Notarii Carie repertum est, et eiusdem exemplar in actis exhibetur, de identitate huius instrumenti cum illo de quo loquuntur Ludovica et D. Vernier, ita deponit actor, iudicis interrogationibus respondens: « Avez-vous con- « naissance d'une pièce qui avait été préparée par le notaire de Cublize « et que le père Perroudon voulait faire signer à sa fille pour l'obliger « à se marier avec Cortay? », respondit: « J'ai connaissance d'une pièce « qui a été signée le jour où nous nous sommes mariés à l'église, et « qui est jointe au procès-verbal. Par cette pièce le père Perroudon ne « donne rien à ses enfants ». Ad quaest.: « Cette pièce est-elle celle dont « Louise Perroudon a parlé dans sa déposition dont je viens de vous

« donner lecture? », respondit: « Pour moi, je crois que c'est cette pièce. « D'ailleurs Mr Carie, successeur de Mr Perrin, n'en a pas trouvé d'au- « tres dans ses minutes.... J'ai toujours supposé, depuis que je connais « cette pièce, que c'était celle dont elle m'avait parlé, et par laquelle « elle me disait que son père voulait la déshériter ».

21. Iamvero, *a*) ex circumstantiis subscriptionis documenti, necnon *b*) ex eiusdem tenore, patet nullam ibi potuisse esse quaestionem de minis ad matrimonium cum viro Cortay urgendum. Ut malum aliquod imminens indolem induat minarum ad matrimonium urgendum, tale debet esse quod a subiecto minarum evitari potest, matrimonium acceptando: sic enim fit pressio in voluntatem alterius ut consensum ponat, saltem ad malum imminens vitandum, quod alias ponere nollet. Tempore autem quo subscriptum erat documentum in themate a patre Perroudon, a filio eius Ioanne, a filia Ludovica eiusque sponso, nulla quaestio esse poterat de matrimonio cum viro Cortay urgendo, quippe quod celebratum erat: subscriptum enim erat documentum duos dies post matrimonium civiliter celebratum, uti legitur ibidem: « La dite « dame Cortay, encore mineure, mais émancipée par le fait de son « mariage célébré à la mairie de la Commune de Meaux le seize avril « de la présente année » et die ipso celebrationis nuptiarum coram Ecclesia, die videlicet 18 aprilis 1898. Praeterea, nihil dicit documentum de exhaeredatione filiae domini Perroudon, sed est simplex declaratio partium quod omnia bona a matre defuncta filiis Perroudon relicta, a patre eorumdem fuerunt eis fideliter transmissa. Coeterum, ipsa Ludovica, in sua iurata depositione, ait: « J'avais ce que m'avait laissé ma « mère, mon père n'avait pas à y ajouter ». De matrimonio autem ipsius cum viro Cortay instrumentum non loquitur nisi de re iam acta. Tandem, notare praestat quod, si serio quaestio poneretur de minis exclusionis filiae ab haereditate paterna, considerandum esset sub lege civili gallica (art. 913 Cod. Civ.) in haereditate paterna vel materna partem esse filiis reservatam, qua proinde privari nequeunt.

22. Infundatae, igitur, dicendae sunt affirmationes testium ex auditu Ioannis Mariae Plasse et Iosephi Depaix, qui de dictis minis deponunt. Assertio vero alterius testis, Iosephi Chappuis, de minis eiectionis filiae e domo paterna, reiicienda est, non solum quia unicus testis est, sed etiam quia plane contradicit testimonio reae conventae, quae de aliis minis, praeter illas exhaeredationis, se nihil scire declarat.

23. Ex septem testibus in causa excussis unus tantum a Ludovica inductus fuit, videlicet Rev. D. Vernier, qui omnia quae retulit ab ipsa Ludovica didicit, idque tempore valde suspecto, postquam nempe causa

apud Curiam introducta est, et uno mense antequam ipse coram tribunali deposuit; quare dicta huius testis refunduntur in testimonio Ludovicae, cui nullam vim adiiciunt. Sex autem testes ab actore inducti fuerunt. Ex eis unus, Iosephus Chappuis, solummodo post matrimonium edoctus fuit; caeteri vero quinque, ex pago Meaux oriundi, familiam Perroudon et Claudium Cortay ante et post matrimonium plene cognoverunt.

24. Praeprimis notandum est eos fateri se nullatenus ex propria scientia cognoscere an pater Ludovicae vim in filiam adhibuisse ad matrimonium cum Claudio urgendum: quae optime concordant cum Ludovica asserente se nullam vim passam esse ex parte patris.

25. Conveniunt, utique, plures testes in adserenda repugnantia Ludovicae erga virum Cortay: ita Ioannes M. Plasse, Iosephus Depaix, Ioannes M. Chabert, Octavia Labrosse. Haud extra controversiam tamen est huiusmodi repugnantiam fuisse constantem: Ludovica enim erat ingenio mutabilis, inconstans a primo, uti testes referunt. Ioannes M. Plasse ait: « Elle était très légère; violente d'abord, puis bientôt calmée ». Octavia Labrosse: « Le caractère de Louise Perroudon était volage. D'une « façon générale elle était changeante, difficile à connaître ». Iosephus Depaix: « Louise était volage ». Iosephus Chapuis: « C'était un caractère « très fantastique, tantôt docile, tantôt emporté, selon les circonstances ». Nil mirum, itaque, si impetu quodam animi puella inconstans quandoque cor aversum a viro futuro habuerit, quin inde inferri liceat eam ab unione coniugali cum illo serio abhorruisse.

Praeterea, spes sibi arridere potuit ex familiari vitae coniugalis consuetudine repugnantiam in amorem versuram fore. Ait ipsa Ludovica: « Mr Chavanis disait que l'amitié viendrait après le mariage. C'est ce « qui explique avec l'avantage de la situation, que Cortay ait persévéré a « me vouloir malgré mes froideurs ». Pari modo consilium amici domini Chavanis sibi ipsi arripere potuit. Sed prae omnibus tenendum est, quod supra diximus, repugnantiam nupturientis componi posse cum validitate consensus matrimonialis. Ad summum, huiusmodi aversio iudicium esse potest coacti consensus, et probationis adminiculum; coactio, tamen, aliunde probanda est, et in casu nostro non probatur.

26. Vix necesse est ut de alio capite nullitatis disseramus, ab actore in primo gradu iudicii proposito, de quo in praesenti instantia silet eius patronus, nempe quod Ludovica in matrimonio contrahendo intentionem habuit contra bonum sacramenti, seu matrimonii indissolubilitatem. Huiusmodi intentio, vel conditio, si reapse existeret, matrimonium nullum redderet, iuxta id quod in cap. fin. tit. *De condit. apposit.*

(X, lib. 4, tit. 5) statuitur: « Si conditiones contra substantiam coniugii « inserentur, puta, si alter dicat alteri: " Donec inveniam aliam honore « vel facultatibus digniorem „... matrimonialis contractus, quantumcum- « que sit favorabilis, caret effectu ».

27. Ait actor: « Louise m'a dit une fois, 15 jours avant le mariage: « " Je me marie avec vous à condition que je divorcerai. Je ne resterai « pas à Meaux, et j'irai rejoindre ceux que j'aime „ ». Actor solus inter testes verbum adhibet « conditionem » respectu consensus a muliere in matrimonio praestandi. Excluditur, tamen, omnino intentio mulieris contra sacramenti bonum ex eiusdem depositione. Testatur enim: « Oui, « je savais que le mariage religieux était indissoluble. Si mon mari « n'avait pas demandé le divorce, je ne l'aurais pas demandé. Je me « serais contentée de la séparation de corps et biens. Mais, après le « mariage, avec mon père, nous regrettions que l'Eglise ne permît « pas le divorce ». Haec quippe sunt verba illius quae id facere intendit quod facit Ecclesia. Stante, vero, huiusmodi intentione, matrimonium validum est, etiamsi mulier virum post aliquod tempus deserere intendat; intentio enim deserendi non opponitur bono sacramenti, seu vinculo perpetuo, sed bono fidei, seu fidelitatis, et intentio violandi obligationem fidelitatis in matrimonio assumptam validitati matrimonii non obstat (Sanchez, lib. 2, disp. 29, n. 12; Rota, in *Neo-Eboracen.*, coram Prior, die 8 febr. 1915).

28. Prosequitur Ludovica: « J'ai bien pensé après (le mariage) que « je ne resterais pas avec mon mari; mais je ne me souviens pas l'avoir « dit à ce moment... comme je disais à mon père: " Pour toi je resterai; « mais quand tu seras parti, je m'en irai „ ». Hic agitur, non de matrimonii dissolutione, sed de separatione a mensa et thoro, quae matrimonii indissolubilitati non nocet, sed ab ipsa Ecclesia, firmo manente coniugali vinculo, in certis adiunctis propter graves rationes approbari potest. Insuper ait testis: « Au moment de mon mariage, je pensais bien « que mon mariage était bon; il n'y a que trois ans que j'ai pensé qu'il « pouvait être nul, parce que mon père m'avait un peu forcée de me « marier. Je désire que la nullité en soit prononcée », etc. Sponsae, nimirum, declarationem nullitatis sui matrimonii optanti, nullum aliud menti occurrit caput accusationis praeter illud ex vi et metu proveniens: intentionem quamlibet contra vinculi perpetuitatem prorsus ignorat.

29. Cum depositione Ludovicae concilianda sunt ea quae alii testes referunt se ab ipsa audivisse respectu legis divortii: testatur Octavia Labrosse: « Elle m'a dit aussi plusieurs fois: " Mon père veut me marier « avec Cortay; mais le divorce existe, et quand mon père sera mort, je

« m'en servirai „ ». Similiter Iosephus Depaix. Dicendum est, ergo, vel intentionem mulieris utendi lege civili divortii haud serio fuisse expressam, prout indicant eius verba supra citata, ubi satis sibi fuisse dicit separationem bonorum et corporum a iudice civili obtinuisse, nisi vir eius divortio institisset; vel eius intentionem eo sensu intelligendam esse, quod separationem a mensa et thoro completam et definitivam vi legis civilis divortii, uti pluries in aliis casibus evenisse notum est, firmatam voluerit.

30. Quibus omnibus in iure et in facto perpensis, Christi nomine invocato, Nos infrascripti Auditores de turno, pro tribunali sedentes et solum Deum prae oculis habentes, decernimus, declaramus et definitive sententiamus, proposito dubio: ***An constet de nullitate matrimonii in casu?*** respondentes: ***Negative***, seu ***non constare de nullitate matrimonii in casu.***

Ita pronunciamus, mandantes Ordinariis locorum et ministris tribunalium, ad quos spectat, ut exsecutioni mandent hanc nostram definitivam sententiam et adversus reluctantes procedant ad normam sacrorum canonum et praesertim cap. 3 Concilii Tridentini, sess. XXV, ***de Ref.***, iis adhibitis exsecutivis et coërcitivis mediis, quae magis efficacia et opportuna pro rerum adiunctis exstitura sint.

Romae, in sede Tribunalis S. Romanae Rotae, die 5 iunii 1917.

Ioannes Prior, ***Ponens.***
Seraphinus Many.
Aloisius Sincero.

L. ✠ S.

Ex Cancellaria, die 14 iunii 1917.

Sac. T. Tani, *Notarius.*

PONTIFICIA COMMISSIO

AD CODICIS CANONES AUTHENTICE INTERPRETANDOS

DUBIA

IN PLENARIO COETU DIEI 17 FEBRUARII 1918 PROPOSITA AC RESOLUTA

I. An lex abstinentiae cesset in Gallia diebus festis sub praecepto in universa Ecclesia servatis, sed in Gallia ex concessione Sanctae Sedis suppressis, scilicet festis Circumcisionis, Epiphaniae, Immaculatae Conceptionis Beatissimae Virginis Maria et Beatorum Apostolorum Petri et Pauli.

Resp.: *Negative.*

II. Quaenam sint festa suppressa, de quibus in cann. 339, § 1, 466, § 1, in quibus nempe ab Episcopis et Parochis applicanda est Missa pro populo sibi commisso.

Resp.: Nihil hac in re per Codicem iuris canonici immutatum esse a disciplina huc usque vigente.

III. Utrum festa quae non enumerantur in can. 1247, § 1, ipso facto ipsaque lege nullibi sint amplius de praecepto, etiamsi in aliqua natione, dioecesi aut loco antea fuerint de praecepto ex particulari lege vel consuetudine etiam centenaria loci, aut ex speciali concessione Sanctae Sedis.

Resp.: *Affirmative,* ita ut in iis diebus non amplius fideles urgeat duplex obligatio audiendi Missam et abstinendi ab operibus servilibus.

P. CARD. GASPARRI, *Praeses.*

Aloisius Sincero, *Secretarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì 5 marzo 1918, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è tenuta la Congregazione dei Sacri Riti *Particolare,* nella quale gli Emi e Rmi Signori Cardinali e i Rmi Prelati Officiali, componenti la medesima, hanno dato il loro voto sopra le seguenti materie:

I) Intorno alla validità dei Processi Apostolici costruiti nella Curia arcivescovile di Napoli, per la Causa di Beatificazione e Canonizzazione del Venerabile Servo di Dio Ignazio Jennaco, sacerdote secolare di Torre Annunziata nella medesima Archidiocesi.

II) Intorno alla validità dei Processi Apostolici costruiti nella Curia ecclesiastica di Napoli, per la Causa del Venerabile Servo di Dio Placido Baccher, Sacerdote secolare del Terz'Ordine di San Domenico, rettore dell'antica chiesa del Santissimo Nome di Gesù, nella città di Napoli.

III) Intorno al culto, in ossequio ai Decreti di Urbano VIII, non mai prestato alla Venerabile Serva di Dio Luigia Borgiotti, Confondatrice delle Suore di Gesù Nazareno.

IV) E finalmente intorno al culto, come sopra, non mai prestato al Venerabile Servo di Dio Lodovico Maria Calco, sacerdote secolare professo dell'Ordine di San Domenico.

Martedì 12 marzo 1918, nel Palazzo Apostolico Vaticano, con l'intervento degli Emi e Rmi Signori Cardinali e col voto del Rmi Prelati Officiali e Consultori teologi, componenti la Sacra Congregazione dei Riti, si è tenuta una Congregazione *Nuova-Preparatoria,* per discutere due miracoli che si asseriscono operati da Dio per intercessione della Beata Giovanna d'Arc, detta la Pulcella d'Orléans, i quali miracoli vengono proposti per la Canonizzazione della stessa Beata.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato il Santo Padre si è degnato di nominare:

8 marzo 1918. L'Emo signor cardinale Guglielmo van Rossum, *Protettore dell'Istituto delle Suore dei Poveri di S. Francesco.*

11 » » Il Rev. P. Ildefonso Schüster, priore claustrale di S. Paolo e Procuratore Generale della Congregazione Benedettina Cassinese, *Consultore della Sacra Congregazione dei Riti per la sezione delle cause di Beatificazione e Canonizzazione.*

12 » » L'Emo signor cardinale Guglielmo van Rossum, *Prefetto della Sacra Congregazione di Propaganda Fide.*

» » » L'Emo signor cardinale Oreste Giorgi, *Penitenziere Maggiore.*

17 » » Mons. Giulio Tiberghien, canonico della Patriarcale Arcibasilica Vaticana, *Prete Assistente alla Cappella Pontificia.*

19 » » Mons. Carame Nematallah, arcivescovo titolare di Mindo, e i RR. PP. Gondisalvo Galland dei Predicatori, Giuseppe Filograssi della Compagnia di Gesù, Ildebrando Höpfl dei Benedettini, Edoardo Hugon dei Predicatori, Bernardino Klumper dei Frati Minori, Abate Luigi El Khazen O. S. B. e Giovanni Hudecek dei Redentoristi, *Consultori della Sacra Congregazione « Pro Ecclesia Orientali ».*

20 » » L'Emo signor cardinale Gaetano De Lai, segretario della Sacra Congregazione Concistoriale, *Protettore del Collegio Scozzese in Roma.*

» » » L'Emo signor cardinale Gaetano Bisleti, prefetto della Sacra Congregazione dei Seminari e delle Università dei Studi, *Protettore del Collegio Americano degli Stati Uniti, in Roma.*

» » » I RR. PP. Venanzio da Lisle-en-Rigault, Ministro Generale dei Frati Minori Cappuccini, e Pietro Vidal, della Compagnia di Gesù, *Consultori della Sacra Congregazione dei Religiosi.*

22 *marzo* *1918.* L'Emo signor cardinale Guglielmo van Rossum, *membro della S. Congregazione « Pro Ecclesia Orientali ».*

» » » L'Emo signor cardinale Guglielmo van Rossum, *presidente del Pontificio Seminario dei SS. AA. Pietro e Paolo per le Missioni estere.*

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di nominare:

Protonotari Apostolici ad instar participantium:

7 *marzo* *1918.* Mons. Nicola Camera, dell'archidiocesi di Amalfi.

13 » » Mons. Nicola Emilio Massé, della diocesi di Troyes.

Prelati Domestici di S. S.:

22 *ottobre* *1917.* Mons. Gesù Maria Marulanda, dell'archidiocesi di Medellin.

18 *febbraio* *1918.* Mons. Federico Carlo Hümmer, dell'archidiocesi di Bamberga.

6 *marzo* » Mons. Salvatore Luzio, Canonista della Sacra Penitenzieria.

10 » » Mons. Alfonso Hili, della diocesi di Gozo.

13 » » Mons. Antonio F. Kaul, della diocesi di Harrisburg.

15 » » Mons. Edmondo Fitz-Maurice, dell'archidiocesi di Filadelfia.

» » » Mons. Venceslao Walsh, della medesima archidiocesi.

16 » » Mons. Vincenzo Sesta, della diocesi di Trapani.

18 » » Mons. Francesco Rea, della diocesi di Sant'Agata dei Goti.

21 » » Mons. Federico Gauthier, Rettore della Chiesa del *Corpus Domini* di Torino.

22 » » Mons. Lorenzo Schioppa, Uditore della Nunziatura Apostolica di Baviera.

23 » » Mons. Ernesto Jouin, dell'archidiocesi di Parigi.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

La Placca dell'Ordine Piano:

16 *marzo* *1918.* Al sig. comm. Ernesto Giuseppe Fraeÿs de Veubeke, della diocesi di Bruges.

La Commenda con Placca dell'Ordine Piano:

12 marzo 1918. Al sig. comm. Alessandro Maupetit, della diocesi di Limoges.

La Commenda dell'Ordine Piano:

14 marzo 1918. Al sig. conte cav. Gustavo Di Carpegna, di Roma.

La Gran Croce dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

2 marzo 1918. Al sig. Lorenzo Kihlman, membro della Delegazione Finlandese.

» » » Al sig. Eugenio Wolff, membro della medesima Delegazione.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

2 marzo 1918. Al sig. Tancredi Borenius, segretario della Delegazione Finlandese.

12 » » Al sig. cav. Giorgio Servois, della diocesi di Limoges.

14 » » Al sig. cav. Gastone Lavergnolle, della medesima diocesi.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

1 febbraio 1918. Al sig. dott. Guglielmo Giuseppe Butler, dell'archidiocesi di Manila.

25 » » Al sig. Paolo Couillaud, della diocesi di Nantes.

28 » » Al sig. avv. Nicola Camera, dell'archidiocesi di Amalfi.

5 marzo » Al sig. Ludovico Povel, della diocesi di Osnabrück.

11 » » Al sig. Paolo de Monvallier, della diocesi di Angoulême.

» » » Al sig. Pietro de Marcellus, della medesima diocesi.

» » » Al sig. Adriano Delalande, della medesima diocesi.

12 » » Al sig. Giuseppe Filhoulaud, della diocesi di Limoges.

13 » » Al sig. Riccardo Reilly, della diocesi di Harrisburg.

» » » Al sig. Davide E. Tracey, della medesima diocesi.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

12 marzo 1918. Al sig. Oreste Rinaldi, di Roma.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

Con Biglietti di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, il Santo Padre si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti soprannumerari di S. S.:

3 febbraio 1917. Mons. Romano Lasocki, dell'archidiocesi di Varsavia.
» » » Mons. Sigismondo Pacioskowki, della medesima archid.
» » » Mons. Eusebio Brseziewicz, della medesima archidiocesi.
» » » Mons. Francesco Kacuyuski, della medesima archidiocesi.
1 settembre » Mons. Maurilio Silvani.
6 marzo 1918. Mons. Anacleto Loreti, della diocesi di Porto e S. Rufina.
7 » » Mons. Pacifico Severini, della diocesi di Nocera e Gualdo Tadino.
12 » » Mons. Francesco de Negri, dell'archidiocesi di Genova.
20 » » Mons. Pietro Carlo Wÿtenburg, della diocesi di Harlem.

Cameriere d'onore in abito paonazzo di S. S.:

6 marzo 1918. Mons. Guglielmo Rhiel, della diocesi di Fulda.
11 » » Mons. Francesco Finck, dell'archidiocesi di Colonia.
21 » » Mons. Pietro Ercole, di Roma.

Cameriere d'onore extra Urbem *di S. S.:*

3 febbraio 1917. Mons. Giovanni Tarnowski, dell'archidiocesi di Varsavia.
» » » Mons. Emilio Tymieniecki, della medesima archidiocesi.
» » » Mons. Giovanni Matulanis, della medesima archidiocesi.

La nomina a cameriere segreto soprannumerario di S. S. del R. D. Edoardo Guglielmo Fowler, della diocesi di Omaha, St.-U. d'America (*Acta Apostolicae Sedis,* n. 3 del 1918), fu pubblicata per errore e deve ritenersi come non avvenuta.

NECROLOGIO

23 gennaio 1918. Mons. Nicola Luigi Callagher, vescovo di Galveston (St.-U.).
» » » Mons. Giacomo Mac Golrick, vescovo di Duluth (Minnesota, Stati Uniti).
4 marzo » Mons. Lazzaro Mladenoff, vescovo titolare di Satala, di Rito greco bulgaro.
5 » » L'Emo signor cardinale Domenico Serafini, Prefetto della S. Congregazione di Propaganda Fide.
13 » » Il R. P. D. Giovanni Del Papa, Abate di S. Paolo fuori le mura.
17 » » Mons. Emilio Maria Minati, arciv. titolare di Stauropoli.
20 » » Mons. Edoardo Ireneo Mignot, arcivescovo di Albi.
30 » » Mons. Cosimo Agostino, vescovo di Ariano di Puglia.
» » Mons. Giuseppe Weber, vescovo titolare di Darni.